

Φίλτατε κ. Ἀρσένη,

Μαὶ ἐξηγήσατε τὰ σὰς μεταφράσεις καὶ κινεῖν διήγημα διὰ τὴν ὠραίαν οὐς «Παικίλην Στοά», ἢ ἀληθῆς ἢ πειρομένη καὶ λαμπρὰ ἔργον Ἀνθόνιος κινεῖται ἐν ὑπὸ πᾶσαν ἔκδοσιν πολὺτιμον ἔργον. Ἀναζητήσας μάλιστα εἰς πολλοὺς τόπους διηγημάτων καὶ διηγημάτων τῶσαν καὶ τῶσαν ἑλλῶν διηγηματογράφων καὶ μὴ ἐβρών τι τὸ δυναμικὸν τὰ ἐφελέσθη ἰδιαίτερος τὴν πρῶτην τῶν ἀναγνωστῶν σας, οἱ ὅποιοι ἔχουν κορηθῆ ἀπὸ παρῶν ἀναγνωσμάτων, ἐνεθιμήθη ὅτι εἰς ἐν τῶν τῶν Νίκοι Τίτσι ἐπὶ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐρωτόληπτος Γερμανία», εἶχον ἄλλοτε ἀναγνώσει περιεργατικῶς σελίδας, γραμμῆς μὲ ἐπὶ τῶν χάρων καὶ μὲ θύρας θεοπέσιαι, καὶ ἐνεθιμήθη ὅτι θὰ ἦτο πολὺ καταλλήλοτερον καὶ πρὸς καινοφανέστερον δε' ἐν ἰσοπέτῳ ἐξείρητον ἔλληρ, περιοδικῶν τὰ μεταφράσει ἄλλοι τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐν λόγῳ τόμων, ἔπει καὶ ἔπει.

Με τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἐξέλιξις μου θὰ ἐναρτισθῆ τῶν πολλῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἀγαπητῆς «Παικίλης Στοᾶς», σὰς πέμπω καὶ ἐν τῶν διηγημάτων μου καθὼς καὶ τινες ἄλλως ἀνεκδότους στίχους μου,

Αἰτιολῶν πάντοτε ἀπόθιμος φίλος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΕΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Βασιλεὺς Φρειδερίκος Αὐγουστος ἔτρεφεν ὄλιως ἐξαιρετικὴν συμπάθειαν πρὸς τὰς Γαλλίδας.

Κατὰ τὴν ἐν Βαρσοβία διαμονὴν του ἤκουσε μίαν ἡμέραν νὰ γίνεται λόγος περὶ τινος Ἰάλλου, Δουβάλ, καλουμένου, τοῦ ὁποίου ἡ κόρη ἦτο τόσον ὠραία, ὥστε καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ Πολωνίδες παρήρχοντο ἀπαρτήρητοι πρὸ αὐτῆς.

Ὅλοι οἱ κομψοῦμενοι τῆς πόλεως τὴν περιτριγυρίζον, ἀλλ' ἡ κόρη ἦτον ἐνάρετος καὶ οὐδαίς ἠδύνατο νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς, ἐπὶ τῷ ἔκουςματι, κατελήφθη ὑπὸ τόσον ζωνηρᾶς περιεργείας, ὥστε ἠθέλησε νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Ἐκάλεσε τὸν ἰδιαιτέρον γραμματέα του κ. δὲ Ῥαντζῶ καὶ τῷ εἶπε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὅπως μετεμφισθῆ τὴν ἐσπέραν τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ μετέβαινον ὁμοῦ ἰσορρηθῆ νὰ εὔρουν τὴν ὠραίαν Ἀνριέττην. Ἀπρὸ παντός, τῷ συνέστησεν ὁ Βασιλεὺς, νὰ μὴ ἀναφέρῃς οὔτε λέξιν εἰς τὴν κυρίαν δὲ Κοζέλ περὶ τῆς νεκτερινῆς μας αὐτῆς ἐκδρομῆς.

Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ ἦτο τότε ἡ ἐπίσημος ἐρωμένη τοῦ Φρειδερίκου Αὐγουστού.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Βασιλεὺς μετέβη παρὰ τῆς κυρίας δὲ Κοζέλ, καὶ τῷ ἀνέφερεν ὅτι τῷ προὔταθῃ μυστικῆ συνέντευξις μετὰ τοῦ κόμητος

Τοδιάνση, ἀψευδοῦ τοῦ ἐξάρχου καρδινάλιου, ἀλλ' ὅτι, μὴ τολμῶν νὰ τὸν δεχθῆ εἰς τὴν βασιλικὴν ἔκδοσιν, τῷ ὤρισεν ὡς τόπον συνεντεύξεως ἰδιωτικὴν τινα οἰκίαν, ἐν ἧ θὰ μετέβαινον ἀμφότεροι μετημφισμένοι.

— Θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὸν Ῥαντζῶ, προσέθηκεν ὁ Βασιλεὺς ἔχω ἀπόλυτον πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην του, τόσῳ μᾶλλον καθόσον εἶναι συγγενῆς σας καὶ μοῦ τὸν ἐυστήσατε σεις.

Ὁ Φρειδερίκος Αὐγουστος ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτὰς μὲ τοιαύτην ἀφέλειαν, ὥστε προέλαθε τὴν διορατικότητα τῆς κυρίας δὲ Κοζέλ.

— Ἄν καὶ ὁ ἐξάδελφός μου θὰ ἔχη τὴν τιμὴν νὰ σὰς συνοδεύσῃ, Μαγαλειότατε, ὑπέλαθεν ἐκείνη, θὰ ἦμαι οὐχ ἕττον πολὺ ἀνήσυχος. Ἐμπορῆ νὰ σὰς συμβῆ κανὲν δυστύχημα. Ἡ Βαρσοβία εἶναι γεμάτη ἀπὸ προδότας, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὀρκισθῆ νὰ σὰς φονεύσουν. ὦ! Πολὺ ἐπιθύμω νὰ σὰς συνοδεύσω κ' ἐγώ. . . Ἄν τολμήσῃ κανεὶς νὰ ἐγγίσῃ ἐπάνω σας, ὁ Ῥαντζῶ καὶ ἐγὼ θὰ σὰς ὑπερασπισθῶμεν, καὶ θὰ φονεῦθῶμεν καὶ οἱ δύο μας πρὶν κτυπηθῆτε σεις! . . .

Ὁ Βασιλεὺς, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ἐρωμένης του, ἠσθάνθη τύψεις συνειδότος ὅτι τὴν ἠπάτα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τῇ ὁμολόγῃ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ, σκεφθεὶς ὅτι ἡ ὁμολογία του αὐτῇ εἰς οὐδὲν ἄλλο θὰ συνετέλει ἢ εἰς τὸ νὰ τὴν λυπήσῃ, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ ἐπιμένῃ νὰ τὸν συνοδεύσῃ, διότι προετίμα νὰ μὴ μεταβῆ εἰς τὴν συνέντευξιν μᾶλλον παρὰ νὰ τὴν ἐκθέσῃ εἰς ἐπικίνδυνον περίστασιν. Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ ὑπεχώρησεν εἰς τὰς εὐλόγους δικαιολογίας τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν ἐσπέραν ὁ Φρειδερίκος καὶ ὁ κ. δὲ Ῥαντζῶ μετέβησαν περὶ παρὰ τῷ Δουβάλ, ὅστις διετήρει μικρὸν καπηλεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπώλει οἶνους τῆς Γαλλίας.

Ἐζήτησαν ἐν ἰδιαιτέρον διαμέτιον, καὶ ὁ κ. δὲ Ῥαντζῶ, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν θαμνῶν τοῦ καταστήματος, ἐκάλεσε τὴν Ἀνριέττην, εἰς τὴν ὁποίαν παρουσίασε τὸν Βασιλέα ὡς ἀξιωματικὸν φίλον του.

Ἡ νεανίς, ἥτις μόνον διερχόμενον εἶχεν ἰδεῖ ἀποτε τὸν Βασιλέα, ἠπατήθη εὐκόλως.

Ἐν τούτοις, μετὰ τινος στιγμᾶς συνομιλίας, καθ' ἣν ὁ Φρειδερίκος Αὐγουστος τῇ ἐξεφράζετο μὲ πολλὴν τρυφερότητα, ἡ Ἀνριέττη τὸν ἠτένισε μὲ περισσοτέραν προσοχὴν :

— Περὶεργον! Ἀνέκραξεν αἰφνης. Ὅσον περισσοτέρον σὰς κυττάζω, τόσον περισσοτέρον εὐρίσκω ὅτι ὁμοιάζετε μὲ τὸν Βασιλέα!

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἀκούω ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τοῦ ὁμοιάζω, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς. Ἐπιθύμω νὰ τοῦ ὁμοιάζω μᾶλλον κατὰ τὴν δύναμιν ἢ κατὰ τὴν μορφήν, διὰ νὰ ἦμαι εἰς θέσιν νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν σας. . .

— Δὲν εἶμαι δούλη τοῦ συμφέροντος ἐγώ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀνριέττη, καὶ ἂν ὁ Βασιλεὺς μὲ ἠγάπα, ἀισθάνομαι ὅτι θὰ τὸν ἠγάπων μᾶλλον διὰ τοὺς ἐπαίνους ποῦ ἤκουσα περὶ αὐτοῦ παρὰ διότι θὰ μ' ἔκαμνεν εὐτυχῆ.

— Ἄ! Δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς, ἂν ἦναι ἔτσι, ἀγαπήσατέ με λοιπὸν χάριν τῆς ὁμοιότητος τὴν ὁποίαν ἔχω μὲ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Όμοιάζετε πράγματι με τὸν Βασιλέα· ἀλλ' ἡ καρδιά σας εἶναι τόσον τρυφερὰ ὅσον ἡ ἰδική του, ἡ ὅποια μόνη εἰσπορεῖ νὰ μ' ἐλκύσῃ;

— Μάλιστα δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Βασιλεὺς, ἔχω καὶ τὴν τρυφερὴν καρδιά καὶ διὰ τὰ προτερήματα, τὰ ὅποια ἀποδίδουν εἰς τὸν Βασιλέα, διότι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ εἰπὼν τὰς λέξεις αὐτὰς ἐξέβαλε τὴν ξανθὴν του φανάκην, ἣτις ἐκρυπτε τὴν κόμην του, καὶ ἀνοίξας τὸν μανδύαν του, τῇ εἶδειε τὸν ἀστέρα τοῦ τάγματος τοῦ Ἰλέφαντος, κεντημένον ἐπὶ τῆς στολῆς του. Ἡ Ἀνριέττη τοσοῦτον κάτεπλάγη, ὥστα δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ λέξιν. Ὅτε ὁ Βασιλεὺς, ἐκωφελοῦμενος τῆς ταραχῆς τῆς, τῇ ἐξέφρασε τὸν ἐρωτὰ του καὶ τῇ προσέφερε τὴν καρδίαν του. Ἡ νεανίς συνῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνέλαβε τὴν φυσικὴν τῆς φαιδρότητα.

Ἐψάλλε Γαλλικὰ ᾠσμάτια καὶ συμπεριεφέρθη μετὰ παιδικῆς εὐθυμίας. Ὁ Βασιλεὺς θὰ ἤθελε βεβαίως νὰ τὴν ἐβλεπε διαφορετικὴν, ἀλλ' ἡ Ἀνριέττη δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς ἰδέας, καὶ ὁ μονάρχης ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησίν τῆς. Ἐν τέλει ἀπεχωρισθῆσαν μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἐπανιδῶσιν ἀλλήλους τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον.

Ἦτο σχεδὸν πρωὶ ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἐπέστρεψεν εἰς τ' ἀνάκτορα. Εὐρε τὴν κυρίαν δὲ Κοζέλ καθήμενὴν παρὰ τὴν ἐστίαν. Διατελιῶν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς Ἀνριέττης, τὴν ἠρώτησε μετὰ πολλῆς ψυχρότητος, διατί δὲν εἶχε κατακλιθῆ.

Σὰς ἀνέμενον, Μεγαλειότατε, τῇ εἶπε μελαγχολικῶς ἐκείνη, καὶ ἀνησυχῶν πολὺ διὰ σὰς.

Ἦρῃ ἐν τούτοις νὰ συνειθίσθητε εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ μὲ βλέπητε πάντοτε πλησίον σας, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς· καὶ ὅταν θὰ ἦμαι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ μου, δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἠμπορέσητε νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

— Διατί ὄχι; Ἀπεκρίθη ἐκείνη· θὰ σὰς ἀκολουθήσω παντοῦ· πλησίον σας δὲν θὰ ἔχω κανένα φόβον. Ἀλλὰ τί σὰς ἀνέβη; Μοῦ φαίνεσθε σκυθρωπός...

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, εἶμαι δυσηρεστημένος ποῦ σὰς εὐρηκα ἄγρυπνον.

Τὸ ψυχρὸν ὕφος, μολ' οὐ ἄμιλλει, παρέσχεν ὑποψίας εἰς τὴν κυρίαν δὲ Κοζέλ, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἀπεφάσισε ν' ἀποκρύψῃ μέχρις οὐ κατορθίωσιν νὰ διαφωτισθῇ τὰς ἀμφιβολίας τῆς. Κατεκλιθῆ καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὅστις μετενόησεν ἤδη ὅτι τὴν ἔκαμε ν' ἀνησυχῆσῃ, δὲν ἠθέλησεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ.

Ὅταν τὴν πρωΐαν ἐγερεθῆς μετέβη εἰς τὸ συμβούλιόν του, ἐκείνη ἐπωφελήθη τῆς ἀπουσίας του, ὅπως συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ κ. δὲ Ραντζῶ. Τῷ ἀπέτεινε σχετικὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ ποῦ εἶχε μεταβῆ ὁ Βασιλεὺς. Ὁ κ. δὲ Ραντζῶ, χωρὶς ποσὶς νὰ θορυβηθῆ, τῇ εἶπεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ κόμητος Τοβιάνσκη.

— Σὰς πιστεύω, εἶπεν ἐκείνη, ἀλλὰ προσέχετε μὴ μὲ ἀπατάτε, διότι, νὰ ἦσθε βέβαιος, θὰ μετανοήσητε.

Ὁ κ. δὲ Ραντζῶ μετεβίβασεν εἰς τὸν Βασιλέα τὴν μετὰ τῆς κυρίας δὲ Κοζέλ συνομιλίαν του.

— Σὰς ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, ὅτι ἡ ἐξαδέλφη σας μὲ λυπεῖ πολὺ. Τὴν ἀγαπῶ: εἶναι ἀπηλπισμένη καὶ κατὰ συνέπειαν ἱκανὴ νὰ καταφύγῃ εἰς πᾶν μέσον. Οὐχ ἦττον ἡ Ἀνριέττη δὲν μοῦ εἶναι καθόλου ἀδιάφορος. Τί νὰ κάμω;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Ραντζῶ, πρέπει ν' ἀφοσιωθῆτε εἰς ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἀγαπᾶτε περισσότερο, καὶ νὰ μὴ σκέπτησθε πλέον τὴν ἄλλην.

Ὁ Βασιλεὺς οὐδὲν ἀπεκρίθη καὶ μετέβη παρὰ τῇ ἐρωμένη του.

Τὴν εὐρε κλαίουσαν.

— Τί ἔχετε, κυρία, τῇ εἶπε, καὶ πόθεν προέρχεται ἡ θλίψις σας αὐτή;

— Ὄχι! Μεγαλειότατε, δὲν εἰξεύρω, ἀλλ' ἡ καρδιά μου μοῦ λέγει ὅτι μοῦ εἶσθε ἄπιστος...

Ὁ Βασιλεὺς προσεπάθησε διὰ μυρίων λόγων νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ τὸν ἀδικῆ μετ' ὑποψίας, τῶν ὁποίων αὐτὸς ἦτον ὑπέρτατος. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοιαύτας θλιβερὰς σκέψεις, τῇ ὠμίλησε περὶ τῶν ὑποθέσεων του καὶ τῇ ἀνέφερον ὅτι ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐπανίδῃ κρυφίως καὶ πάλιν τὸν κόμητα Τοβιάνσκη.

— Δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀντεῖπω, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἴδῃτε τὸν κόμητα Τοβιάνσκη.

Ὁ Βασιλεὺς, τὸν ὅποσον ἡ ὑποτροπὴ αὐτὴ παρώργιζε, τῇ εἶπεν ὅτι δὲν ἠγάπα οὔτε τὰς ὑποψίας, οὔτε τὰς ἐπιπλήξεις.

Ἐν τούτοις, ἅμα ἐνύκτωσε, μετέβη νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἀνριέττην. Τὴν εὐρεν ὀλιγώτερον ἐπιφυλακτικὴν: εἶχεν ἐκμυστηριεῦσθῆ εἰς τὴν μητέρα τῆς τὰ διατρέξαντα μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς μαθήματα, τὰ ὅποια τὴν κατέστησαν ἐπιτηδειότεραν καὶ ἀπέσβεσαν τοὺς ἐναπομένοντας αὐτῇ ἐνδοϊσμοὺς. Ὁ Βασιλεὺς ἠθριάμβησεν, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς Ἀνριέττης κατέκλυσαν τὸν θρίαμβόν του, καὶ οὐδέποτε κόρη παρεδόθη μετὰ γλυκυτέρους στεναγμούς. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐπανειλημμένως ἐξεφράσθησαν πρὸς ἀλλήλους ὅτι ἠγαπῶντο καὶ τὸ ἐξεφράσθησαν κατὰ διαφόρους τρόπους.

Ἦτον ἤδη προεχωρηκυῖα ἡ νύξ ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἀπεσύρθη. Πρὶν ἢ ἀποχωρισθῆ τῆς ἡραίας Ἀνριέττης, τὴν παρεκάλεσε νὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸν ἐρωτὰ των. Τῇ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὴν ἐβλεπε συχνά, καὶ συνεφώνησαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ ἐκείνη εἰς τὰ ἀνάκτορα, μετ' ἀνδρικὰ ἐνδύματα, ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ κ. δὲ Ραντζῶ.

Όταν ο Βασιλεύς άπεσύρατο μετά του έμπίστου αυτού, τῆ συνέθη άπρόοπτόν τι, τὸ ὅποιον μικροῦ δειν άπεκάλυπτε τὸν έρωτά του. Είς ἐκ τῶν σωματοφυλάκων ήρῆτο παραφόρως τῆς Άνριέττης, καί έσκεπτετο νά τήν νυμφευθῆ. Είχον παρέλθει δύο ήμέραι, καθ' ἄς δέν ήδυνήθη νά τῆς ὀμιλήσῃ, όταν μία ύπηρετρια τῆ εἶπεν ὅτι ή Άνριέττη είχε διέλθει δύο κατὰ συνέχειαν νύκτας ματὰ τοῦ κ. δέ Ίαντζῶ καί άλλου τινός άξιωματικοῦ.

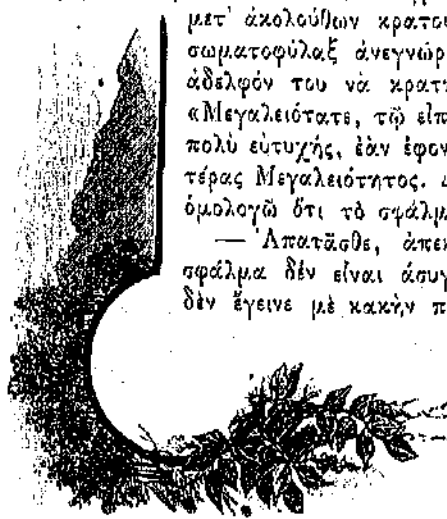
Ο σωματοφύλαξ, μανιωδῶς ζηλωτοπήσας, άπαράσισε νά φονεύσῃ εἰκείνον, ὅστις τῆ άφῆρησσε τήν έρωμένην του, καί, διά νά τὸ επιτύχῃ άσφαλέστερον, παρέλαθε μεθ' έαυτοῦ τὸν άδελφόν του, ὅστις ήτο καί αὐτός σωματοφύλαξ, καί περιέμενον άμφοτέροι τὸν κ. δέ Ίαντζῶ εἰς τινα άπόστασιν άπό τῆς οικίας τοῦ Δουβάλ. Άμα τὸν εἶδον μακρόθεν τοῦ έφώναξαν νά ξιφουλκήσῃ. Άλλ' ὁ κ. δέ Ίαντζῶ, ὅστις έφοβεῖτο μὴ ανακαλυφθῆ ὁ Βασιλεύς, καί ὅστις ύπέθεσεν ὅτι οἱ άπειλοῦντες αὐτόν ήτο πιθανόν νά ήπατώντο, διότι έγνωρίζεν ὅτι πρὸς οὐδένα είχε δώσει άφορμὴν έριδος, τοῖς ανέφερε τ' ὄνομά του καί τοῖς εἶπεν ὅτι αν πράγματι είχαν άφορμὴν τινα εναντίον του, ήτο πρόθυμος νά τοὺς ικανοποιήσῃ' αλλά τοὺς παρεκάλεσε νά τῆ παράσχωσι προθεσμίαν ήμισίας ὥρας διά νά φέρῃ άπάντησιν εἰς τὸν Βασιλέα σχετικῶς πρὸς μιαν εντολήν, με τήν ὅποιαν ή Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸν είχαν επιφορτίσει.

— Όχι, ὄχι, ανέκραξεν ὁ σωματοφύλαξ, δέν θά μοῦ διαφύγητε! Μοῦ άφηρηπάσατε τήν έρωμένην μου' θά σᾶς φονεύσω ή θά με φονεύσητε!

Ο κ. δέ Ίαντζῶ ήναγκάσθη νά ξιφουλκήσῃ. Ο Βασιλεύς δέν έλαθε μέρος ἐφ' ὅσον έβλεπεν ὅτι ὁ έτερος σωματοφύλαξ έμενε θεατῆς ὡς αὐτός. Άλλ' όταν τὸν εἶδεν ενούμενον μετά του συντρόφου του διά νά καταβάλλωσιν άμφοτέροι τὸν κ. δέ Ίαντζῶ, έσπευσεν εἰς βοήθειάν του με τὸ ξίφος εἰς τήν χεῖρα, καί ὀρμήσας κατὰ τοῦ δευτέρου σωματοφύλακος, τῆ κατέφερε κτύπημα τόσο ισχυρόν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὡστε τὸν ήνάγκασε νά ρίψῃ τὸ ξίφος του. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ανελάμβανε, διήρχετο άμαξα

μετ' ακολουθῶν κρατούντων πυρραῦς. Ο άφωπλισμένος σωματοφύλαξ ανεγνώρισε τὸν Βασιλέα' έκραξεν εἰς τὸν άδελφόν του νά κρατηθῆ, καί ρίψῃεις εἰς τὰ γόνατα: «Μεγαλειότατε, τῆ εἶπεν, εἶμαι ὀξίος θανάτου' θά ήμην πολὺ εὐτυχής, εάν έφονευόμην διά τῆς χειρὸς τῆς Υπετέρας Μεγαλειότητος. Δέν ζητῶ παρ' αὐτῆς χάριν, διότι ὁμολογῶ ὅτι τὸ σφάλμα μου είναι άσυγγώρητον».

— Άπατάσθε, άπεκρίθη ὁ Βασιλεύς, δι' ἐμε κανέν σφάλμα δέν είναι άσυγγώρητον, άρκεῖ νά γνωρίζω ὅτι δέν έγεινε με κακὴν πρόθεσιν. Συγχωρῶ τὸ ἰδικόν σας σφάλμα, διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δέν είχτε σκεφθῆ νά επιτεθῆτε εναντίον έμοῦ τοῦ ἰδίου. Σᾶς διατάττω άμφοτέρους νά ζητή-

σητε συγγνώμην άπό τὸν Ίαντζῶ διά τήν κατ' αὐτοῦ προσβολήν καί νά τοῦ αποδίδητε τοῦ λοιποῦ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν.

Τοὺς επέπληξε διά τὸν τρόπον μεθ' οὗ έπιστέθησαν καί τοῖς άπηγόρευσε νά κάμωσι λόγον περὶ τοῦ συμβάντος καί νά εἰπωσιν ὅτι τὸν συνήντησαν. Μετὰ τοῦτο άπεσύρθη, καταλιπὼν τοὺς δύο σωματοφύλακας τόσοσ τρομαγμένους καί ταῦτοχρόνως τόσοσ εκπληγημένους διά τήν άγαθότητά του, ὡστε δέν είχαν τήν δύναμιν κἄν νά τὸν συχαριστήσουσιν . . .

*

Εν τούτοις ή κυρία δέ Κοζέλ ήρχισε νά εννοῆ ὅτι ὁ Βασιλεύς δέν εδεικνυε πλέον τήν ἰδίαν προθυμίαν δι' αὐτήν. Δέν άμφεβαλλεν ὅτι νέα τις έρωμένη ύπῆρξεν ή αίτία τῆς μεταβολῆς του αὐτῆς' αλλά, παρα πάσας τὰς προσπάθειάς της, δέν ήδυνήθη νά τήν ανακαλύψῃ. Κατόπιν μακρῶν έρευνῶν, εἰς τῶν θαλαμηπόλων τοῦ Βασιλέως τῆ έκαμε γνωστόν ὅτι ὁ Βασιλεύς διέρχεται συχνάκις πολλὰς ὥρας μετά τινος νέου, ὅστις ὡς ἐκ τῆς καλλονῆς του καί τοῦ μυστηριώδους ὄφους του είναι πιθανόν νά ήναι νεανίς μετημυρισμένη. Η εἰδησις αὕτη διεφώτισεν ἐν τῆ άμα τὰς μυρίας άμφιβολίας, αἵτινες έτάραττον τὸν νοῦν της. Η θέσις της οὐχ ήττον δέ κατέστη καλλιτέρα. Φύσει υπερήφανος, δέν έθεώρει ἄξιον έαυτῆς νά καταφύγῃ εἰς έρωτικά παράπονα' αλλά δέν είχαν ἔλθει ακόμη εἰς έξηγήσεις μετά του Βασιλέως καί, ἐν τῆ χαρακτηριστικῶς αὐτῆν επιτηδειότητι, έκρινεν ὀρθόν νά μὴ δείξῃ τήν ὀργήν της εἰς τὸν Βασιλέα, πρὶν ή δυνήθῃ ν' αποδείξῃ τήν ενσῆχόν του.

Ενῶ έσκεπτετο πῶς έπρεπε νά ενεργήσῃ, ὁ Βασιλεύς εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ίδὼν αὐτήν περιλυπον, τήν ήρώτησε τί τὸ αίτιον τῆς ὀλιψείας της καί διατί άπό τινος καιροῦ τήν έβλεπε πάντοτε κλαίουσαν.

Η κυρία δέ Κοζέλ τῆ άπεκρίθη ὅτι ήσθάνετο πῶς δέν ήγαπάτο πλέον παρ' εκείνου καί ὅτι ή καρδιά του είχαν άπόσκιρτήσῃ πρὸς άλλην.

Ο Βασιλεύς, έκπλαγείς ὅτι ήτο τόσοσ καλῶς πληροφορημένη, προσεπάθησε νά τήν βεβαιώσῃ περὶ τοῦ εναντίου.

— Έστω, άπήντησεν εκείνη, σᾶς πιστεύω. Άλλά σᾶς προειδοποιῶ, Μεγαλειότατε, ὅτι δέν επιθυμῶ νά ύποστῶ τήν τύχην τῶν άλλων έρωμένων σας. Έγκατέλειψα πρὸς χάριν σας τὸν σύζυγόν μου, έχασα τήν ὑπόληψίν μου, διότι μοι ὀρκίσθητε αἰώνίαν πίστιν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ "ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ"

909

Τὴν ἐγκατάλειψίν μου θὰ τὴν πληρώσητε μὲ τὴν ζωὴν σας: θὰ σὰς φονεύσω, — καὶ θὰ φονευθῶ κατόπιν διὰ τὴν τιμωρῆσάν με διὰ τοῦ θανάτου μου τὴν ἀδυναμίαν μου τοῦ νὰ σὰς ἀγαπήσω.

Ἄν καὶ ἦτο ἀνόητος ἡ παραφορὰ αὐτῆ τῆς κομίσεως, ὁ Βασιλεὺς οὐχ ἤττον συνεινήθη τὴν καθυσχύρασεν ὀλίγον καὶ ἔμεινε πολλὰς ὥρας μετ' ἐκείνης. Ἐσκέπτετο νὰ εὖρη τρόπον, ὅπως γαληνεύσῃ τὴν ὄρμην τῆς ζήλοτυπίας τῆς, ὅταν τῷ ἀνήγγιλον τὴν ἔλευσιν ἀγγελιαφόρου, ὅστις τῷ ἐγνωστοποίησεν ὅτι οἱ Σουηδοὶ ἔβαινον ὀλοταχῶς κατὰ τῆς Βαρσοβίας. Ἄλλαι λοιπὸν φροντίδες τὸν ἀπησχόλουν. Ἦτον ἡναγκασμένος νὰ φύγῃ διότι οἱ Πολωνοὶ τὸν ἐγκατέλιπον. Ἀπεσύρθη εἰς τὴν Κρακοβίαν, ὅπου συνήγαγε νέον στρατιωτικὸν σῆμα καὶ ἐκάλεσε τοὺς Σάξωνας· καὶ ὅταν ἐπίσθη ὅτι ἦτον εἰς θέσιν μὲ τὰς νέας αὐτὰς δυνάμεις τοῦ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ Καρόλου ΙΒ', ἐβάδισε πρὸς συνάντησίν του, μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀναθέσῃ τὴν τύχην του εἰς τὴν ἔκβασιν ὀριστικῆς μάχης. Ἀλλὰ πρὶν ἢ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του, ἐπεμφε τὴν κόμισσάν δὲ Κοζέλ εἰς Σάξωνίαν. Ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν δύο ἐραστῶν ἐγένετο μετὰ πολλῆς τρυφερότητος καὶ οὐχ ἤττον μετ' ἀληθοῦς θάβρους. Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ παρεκάλεσε τὸν Βασιλέα νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ μείνῃ πλησίον του: «θὰ φορέσω ἀνδρικὰ ἐνδύματα, τῷ ἔλεγε, θὰ μάχωμαι εἰς τὸ πλευρόν σας. Δὲν τὴν πολυλογαριάζω τὴν ζωὴν μου καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν θυσιάσω διὰ σὰς.»

— Ὅχι, ὄχι, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, ἡ ζωὴ σας μού εἶναι πολυτιμωτάτη, διατηρήσατέ τὴν. Δὲν θὰ ἐκθέσω εἰς τὴν τύχην μιᾶς μάχης πᾶν ὅ,τι ἔχω προσφιλέστερον: Σὰς καὶ τὸ στέμμα μου. Ἀναχωρήσατέ διὰ Δρέσδην· ὅταν εἰσεύρω ὅτι εὐρίσκεσθε ἐν ἀσφαλείᾳ, θὰ μάχωμαι μετὰ περισσοτέρας γενναιοτήτος.

Ἡ κόμισσα συνήνεσε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ὑποψίαι, τὰς ὁποίας εἶχε συλλάβει ἐν Βαρσοβίᾳ δὲν τὴν εἶχον ποσῶς ἐγκαταλίπει, ἐπωφελέθη τῶν συγκινήσεων τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ ἠρώτησε τὸν Βασιλέα ἐὰν πράγματι αἱ ἀμφιβολίαι τῆς ἦσαν βάσιμοι. Ὁ μονάρχης, ὅστις δὲν ἐνθυμείτο πλέον τὴν Ἀνριέττην, ἀπομείνασαν εἰς Βαρσοβίαν, τῇ ὁμολόγησε πᾶν ὅ,τι ἔλαβε χώραν. Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ δὲν εἶδειξε δυσαρτέκιαν, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν κ. δὲ Ραντζῶ.

Ἀνεχώρησεν εἰς Δρέσδην, ὅπου δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἐκυθέρνα αὐτὴ μᾶλλον ἢ ὁ Πρίγκηψ τῆς Φουρτεμβέργης, ὁ διορισθεὶς Ἀντιβασιλεὺς.

Ὁ Βασιλεὺς, ἠτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καρόλου ΙΒ', ἡναγκάσθη νὰ συσπειρωθῆ εἰς Ἑλβαν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του εὐρετὴν κόμισσάν δὲ Κοζέλ εἰς ὠδίναν τοκετοῦ. Κατὰ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας καθ' ἃς αὐτὴ ἔμεινε κληνήρης, μετὰ τὸν τοκετόν, ὁ Βασιλεὺς διήρχετο μέρος τῆς ἡμέρας παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν τῆς. Ἐμερίνα δι' αὐτὴν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ συνωμύλουν, ὁ κ. δὲ Βοζέ, ὑπουργὸς καὶ γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας, παρουσιάσθη ν' ἀναφέρῃ εἰς τὸν Βασιλέα περὶ τινῶν τηλεγραφημάτων, προσφάτως κομισθέντων, καὶ τῷ ἐνεχείρησε μίαν ἐπιστολὴν προερχομένην ἐκ Βαρσοβίας.

Ὁ Βασιλεὺς, ἀνοίξας τὴν ἐπιστολὴν, ἐμειδίασε καὶ ἠρυθρίασεν.

Ἡ κυρία δὲ Κοζέλ τὸν ἠρώτησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἀλλ' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠρνήθη νὰ τῆς τὴν δείξῃ. Ἡ περιέργεια τῆς κυρίας δὲ Κοζέλ ἐκορυφώθη ἐκ τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς, καὶ ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρά του, ἐκείνη ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ τὴν ἤρπασεν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τῆς Ἀνριέττης, ἣτις ἐγνωστοποίησε εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι ἔτεκε κόρην, καὶ τὸν ἠρώτησε τί διέτασσε νὰ κάμῃ τὸ τέκνον αὐτό.

— Νὰ τὸ πνίξῃ, ἀνέκραξεν ἡ κ. δὲ Κοζέλ μανιώδης, καὶ μακάρι νὰ εἰμποροῦσα νὰ πνίξω καὶ τὴν μητέρα μαζί!

Ὁ Βασιλεὺς ἐγέλασε πολὺ διὰ τὴν παράλογον αὐτὴν παραφορὰν τῆς, ἀλλ' ἡ κυρία δὲ Κοζέλ, ἀποδίδουσα μεγίστην σοβαρότητα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τῷ εἶπεν ὅτι ἂν ἀπῆντα εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, καὶ ἂν ἀνεγνώριζε τὸ τέκνον τῆς, θὰ μετέβαινε ἡ ἴδια εἰς Βαρσοβίαν καὶ θὰ ἐστραγγάλιζε καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον.

Ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ τὴν εἰρηνεύσῃ, τῇ ὑπεσχέθη πᾶν ὅ,τι ἤθελεν. Ἐστειλεν οὐχ ἤττον εἰς τὴν Ἀνριέττην ἐπιστολὴν καὶ χρηματικὸν τι ποσόν.

✱

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσιν ἐτῶν νεαρὸς τις εὐγενὴς τὸν ὅποιον ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἀναδείξει κόμητα δὲ Ρουτόβσκη, ἀναγνωρίζων αὐτὸν υἱόν του, (ὁ υἱὸς του οὗτος εἶχε γεννηθῆ ἐκ τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων τοῦ Βασιλέως μετὰ τῆς Ὀθωμανίδος Φατμάς), συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ταπεινῆς θέσεως ἐν ἣ εὕρισκετο ἡ κόρη, τὴν ὅποιαν ὁ πατὴρ του εἶχεν ἀποκτήσει ἀπὸ τῆς Ἀνριέττης Δουβάλ, τὴν παρέλαβεν εἰς τὸν οἶκόν του, ἀναμείνων τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὸν Βασιλέα.

Ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῆ. Ἡμέραν τινὰ, ὅτε ὁ Αὐγουστος περιεπάτει εἰς τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων του, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε κάμει ἐπιθεώρησιν τοῦ τάγματος τῶν σωματοφυλάκων, εἶπεν εἰς τὸν Ρουτόβσκη ὅτι ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ σωματοφύλακες ἐξετέλουν τὰ γυμνάσια.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Ρουτόβσκη, ὑπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι, λόγῳ τιμῆς, ἐκτελοῦν καλλίτερον τοὺς στρατιωτικὸς ἐλιγμούς ἀπὸ τοὺς ἀνδρας. Ἐχω πλησίον μου μίαν κόρην, ἡ ὅποια εἶναι ἀληθῆς ἀμαζών, καὶ ἡ ὅποια ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἰλης ἵππικου, θ' ἀπετελεῖ τὸν ἀνδρείότερον ἱλαρχον ἐξ ὅσων εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὖρη.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργον, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

— Α! Ἄν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, μὲ πολλὴν τῆς εὐχαρίστησιν.

— Πολὺ τὸ ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, προθυμώτατος νὰ δεχθῆ τὸ πᾶν, ὡσάκις ἐπρόκειτο περὶ γυναικός.

Ὁ Ρουτόβσκη τῷ παρουσίασε τὴν νεάνίδα ὑπὸ στολὴν γρεναδιέρου.

Ὁ Αὐγουστος, ἰδὼν αὐτήν, συνεινήθη καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ τῷ διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τῆς: Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τῆς τῷ

ἐμαρτύρουν ἀρκούντως ὅτι ἦτο θυγάτηρ του. Τὴν ἐφίλησε, τὴν ἀπεκάλεσε κόρην του καὶ τῇ ἔδωκε τὸν τίτλον τῆς κομισσῆς Ὀρσέλσας. Μετὰ τινὰς ἡμέρας τῇ ἐξησφάλισε γενναίαν πρόσοδον καὶ τῇ ἐδώρησεν ἐξαισιον ἀνάκτορον πολυτελεῶς ἐπιπλωμένον.

Ὅταν ἡ θυγάτηρ του ἐγκατεστάθη ἐν τῷ ἀνακτόρῳ της, ὁ Βασιλεὺς διήρχετο ὅλας σχεδὸν τὰς ἑσπέρας του παρ' αὐτῇ καὶ πάντες οἱ αὐλικοὶ του τὸν ἠκολούθουν. Ἡ κόμισσα Ὀρσέλσα ἀπῆλθε τῶν δικαιομάτων νομίμου ἡγεμονίδος.

Καί, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε χρηματίσει ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ κόμητος Ρουτόσκη, ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ ἰδίου πατρός της, τοῦ Βασιλέως Αὐγούστου. Κατόπιν, ὅταν ὁ Πρίγκηψ Φρειδερίκος τῆς Πρωσσίας ἐπισκέφθη μετὰ τοῦ πατρός του τὴν αὐλὴν τῆς Δρέσδης, συνῆψε μετ' ἐκείνου ἐρωτικὰς σχέσεις, αἵτινες διήρκεσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ὁ Αὐγούστος, ζηλοτυπήσας διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὅποιον ὁ Φρειδερίκος ἐνέπνευσεν εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῆς ῥίπτων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλης γυναικός, τῆς ὠραίας Ἰταλίδος Φορμέρας.

Ἐσπέραν τινά, κατόπιν ἀφθόνου οἰνοποσίας—διότι ὁ Αὐγούστος ἦτον ἐπίσης καὶ Βασιλεὺς τῆς Πολωνίας—ὠδήγησε τὸν Βασιλέα τῆς Πρωσσίας, τὸν πρίγκηπα Φρειδερίκον καὶ τοὺς προσκεκλημένους του, εἰς μίαν ἀπέραντον αἴθουσαν ἐπιπλωμένην μετ' ἀνατολικῆς πολυτελείας.

Αἴφνης ὑψώθη ἐν παραπέτασμα καὶ ἐφάνη οὕτω ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος σοφῆ, ἐν στάσει Ἀφροδίτης, ἡ ὠραιότερα γυνὴ τὴν ὁποίαν καρδίαν νεανίου ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ. Λυχνίαι ἐπιτηδείως διατεθειμέναι ἐφώτιζον τὴν ὄψασίαν αὐτὴν ὡς διὰ λυκόφωτος. Ἡ μίξ τῶν κνημῶν της ἐκυρτοῦτο, καλύπτουσα κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν ὡς ἐξ ἐλεφαντόδοντος κοιλίαν της· ἡ ἑτέρα ἐξετείνετο μετὰ τὴν ἡρεμίαν, τὴν ἐνθυμίζουσαν τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὴν χάριν τῶν ἐλληνικῶν ἀγαλμάτων. Ἡ θαυμασία κόμητς, λευμένη, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων της, τοὺς ὁποίους ἐκάλυπτεν ὡς δορά· καὶ τὸ εὐτενὲς στῆθος της ἔλαμπε ῥοδίως ὑπὸ τὸ φῶς ὑπ' οὐ ἔλωπεύετο. Εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ καλλονῇ της, εὐτυχεστέρα ἴσως διότι ἐπεδέκνυε τὴν ἀκηλίδωτον γυμνότητά της, ἐμειδία, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁλοῦς ἐξ ἠδουπαθείας, ἡμικλειστούς· καὶ δύο λακκίσκοι ἐσχηματίζοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν της ὡς δύο φωλεαὶ φιλημάτων.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας ἦτο μέθυσος, ἀλλὰ Βασιλεὺς ἀγνός· καὶ χριστιανικός· ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς εἰδωλολατρικῆς ταύτης εἰκόνας, ἐσυλλογίσθη τὸν υἱὸν του: Ἀποτόμως, ἔθηκε τὸν πλόν του πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ υἱοῦ του καὶ τὸν ἔσυρεν ἔξω τῆς αἰθούσης.

Οἱ ἄλλοι θεαταὶ συνωθοῦντο διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἐγέλων κρυφίως. Ἐγνώριζον ὅτι ὁ νεαρός Φρειδερίκος ἦτον ἐραστής τῆς ἐρωμένης τοῦ Βασιλέως, τῆς κομισσῆς Ὀρσέλσας.

Τῷ 1728, ὅταν ὁ Αὐγούστος ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον Α', ἡ κόμισσα Ὀρσέλσα τὸν συνώδευσε, καὶ παρεῦρεθῃ, μετὰ στολὴν γρεναδιέρου, στολὴν ἐξ ἐρυθρᾶς μεταξῆς, μετὰ τὸν ἀστὸν

τῆς Πολωνίας κεντημένον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, εἰς τὴν μεγάλην ἐπιθεώρησιν, τὴν γενομένην τῇ 31 Μαΐου ἐν Ποτσδάμῃ.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ταξιδίου ἐκείνου ἐπιστροφὴν της ἔσκεν υἱόν, τὸν ὅποιον ὁ χρονογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀποδίδει εἰς τὸν Πρίγκηπα Φρειδερίκον τῆς Πρωσσίας.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΔΡΕΣΔΗ—ΕΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ—ΟΙ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΙ

Ν ἡ αισθηματικὴ ἀβρότης λαοῦ τινος καθίσταται καταληπτὴ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν κοσμεῖ τοὺς τάφους, ἡ Δρέσδη καταλαμβάνει τὴν πρώτην θέσιν ὑπὸ ἔποψιν πολιτισμοῦ. Τὰ κοιμητήριά της εἶναι κήποι, παράδεισοι ἀνθῶν.

Τὰ καθολικὸν κοιμητήριον εἶναι ἀγρός ῥόδων. Τὰ ῥόδα ἀφθονοῦν καὶ αἱ ῥοδαὶ σχηματίζουσι θάμνους, σκιαδὰς, ἀνθοῦν ἐκλαμπροί, ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης τῆς μαλακῆς, τῆς παχυνομένης ἀπὸ τὴν κόκκιν τῶν νεκρῶν. Τὰ λευκὰ ῥόδα ἔχουσι τὴν ὠχρότητα τῶν κορμασίδων, αἱ ὀπρῖαι κοιμῶνται χωρὶς ἕνετρα τὸν αἰώνιον ὕπνον, καὶ τὰ ἐρυθρὰ ῥόδα φαίνονται ἐρυθρὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν κατεσχισμένων καρδιῶν. Διὰ τῶν ἀνοικτῶν χειλέων τῶν ῥόδων τὰ πτώματα τῶν τεθαμμένων ἀναδίδουσι θείας ἀναθυμιάσεις, ὁσπὰς εὐώδεις καὶ ἐξαισίας. Ἐν τῇ γῶρᾳ ἐκείνῃ τῶν νεκρῶν, τὰ ἐξανθοῦντα ἀνθὰ, ὁ διαγελῶν ἥλιος, τὰ κελαδοῦντα πτηνὰ, ἀποβάλλουσι πᾶσαν ιδέαν θλίψεως καὶ πένθους. Ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δενδροστοιχιῶν αἱ χρυσαλλίδες πτερυγίζουσι, ἐλαφροὶ ὡς ψυχὰ παιδίων καὶ αἱ μέλισσαι βομβοῦν ὡς γερόντων ψυχῶν. Ἐγκαταλείπων τις τὴν ἐπάρατον ζωὴν, ποῦ ἄλλοῦ θὰ ἦναι περισσότερον εὐτυχῆς ἢ ἐκεῖ, ὅπου θ' ἀναπαύηται ἐν μίσῳ τῶν ῥόδων; Καὶ εἰς τὸ εὐχάριστον αὐτὸ καταφύγιον, εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς ἀτελευτήτου εἰρήνης, τίποτε δὲν ἔρχεται τὴν νύκτα νὰ ταραξῇ τὰς σκιάς ἐκείνων οἱ ὅποιοι, κατὰ τὴν ballade τοῦ Χάινε, κάθηνται ἐν κύκλῳ ὑπὸ τὰς ἰτέας διὰ νὰ ἐκμυστηρευθοῦν πρὸς ἀλλήλους καὶ νὰ διηγηθῇ ἕκαστος τὰς ἐρωτικὰς του περιπετείας.

Ἀκούσατε τὸν ποιητὴν. Θὰ ἴδητε πόσον εὐθυμοὶ εἶναι οἱ νεκροὶ εἰς τὰ Γερμανικὰ κοιμητήρια.

Ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης του. Ἐβάδιζεν ὄνειροπολῶν καὶ ταυτοχρόνως κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ τρόμου ἐκείνου, τὸν ὅποιον αἰσθανόμεθα τὸ μεσονύκτιον εἰς τὰς ἐρήμους ὁδοὺς. Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο παρὰ τὸ κοιμητήριον οἱ τάφοι ἠτένιζον ἀλλήλους, σοβαροὶ καὶ

σιωπηλοί. Ἐπλησίασε τὸν τάφον ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦτο τεθαμμένος ὁ τραγουδιστής. Ἡ σελήνη ἔλαμπε φαεινῇ. Νεφελώδης μορφή ὑψοῦτο ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ ἐψιθύριζεν :

« Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, σέ περιμένω ».

Ἦτον ὁ τραγουδιστής, ὅστις ἐξήρχετο ἐκ τοῦ τάφου του, τοῦ ὑπερκειμένου τῶν ἄλλων μνημείων. Ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἐπιτυμβίου πλακῆς, καὶ ἰδόνθ-σεν ἰσχυρῶς τὰς χορδὰς μιᾶς κιθάρας, ψάλλων μὲ τρέμουσαν φωνήν :

« Ἐίρετε ἀκόμη τὸ παλῆν τραγοῦδι, χορδαῖς βουβαῖς καὶ ἀγριαῖς, — τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ποῦ ἄλλοτε ἔκαιγε ταῖς καρδιαῖς; Οἱ ἄγγελοι τ' ὀνομάζουσι χαρὰ τ' οὐρανοῦ, οἱ δαίμονες τ' ὀνομάζουσι βάσανο τοῦ Ἄδου, οἱ ἄνθρωποι τ' ὀνομάζουσι ἔρωτα ! »

Μόλις ἀντήχησεν ἡ τελευταία αὕτη λέξις, ἠνοίχθησαν παραχρῆμα πάντες οἱ τάφοι· ἐξῆλθε πληθὺς φαντασμάτων, τὰ ὅποια περιετριγύριζαν τὸν τραγουδιστὴν καὶ ἔκραζαν ἐν χορῇ :

« Ἀγ! ἔρωτα, ἔρωτα! Ἡ δύναμί σου μᾶς ἐπλάγιασε ἰδῶ καὶ μᾶς ἔκλεισε τὰ μάτια. Γιατί μᾶς ξυπνᾶς τῶρα τῆ νύκτα; »

Καὶ ἠκούοντο ὀλολυγμοὶ συγκεχυμένοι, στεναγμοὶ καὶ γογγυσμοὶ, καὶ βοῆ καὶ βόμβος καὶ κρουγμοὶ καὶ ἔρωτος παράπονα· καὶ ἡ παράφορος πληθὺς τῶν φαντασμάτων περιεκύκλου τὸν τραγουδιστὴν, καὶ ὁ τραγουδιστής μανιωδῶς ἰδόνει τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας!

« Ἐῦγε! Ἐῦγε! Πάντοτε τρελλοὶ! Καλῶς ὠρίσατε! Ἐννοιώσατε τὸ σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ μου! Κοιμῶμασθε βουβαὶ ὅλο τὸ χρόνο, πᾶν ἀρктоπόντικοι μέσα ἔς τὰ μνήματά μας. Ἄς γλεντήσωμε ἀπόψε! Κυττάξετε, εἴμασθε μόνοι; Μὴ συμπάθειο, ἀδέρφια μου! Ὅταν ἐζούσαμεν, ἤμασθε ὅλοι τρελλοὶ, θεό-τρελλοι, βίγμένοι μὲ τὰ μούτρα ἔς τὸ πάθος τῆς ἀγάπης. Τῶρα ποῦ εἴμασθε μεταξύ μας καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν μᾶς ἀκούει, ἄς περάσωμε τὴν ὥρα μας διηγῶντας καθένας τὰ βάσανά του! Ἄς μᾶς διηγηθῆ καθένας τί τὸν ἔφερον ἰδῶ, καὶ πῶς τὸν ἐκυνήγησαν καὶ πῶς τὸν ἐκασάνισαν καὶ πῶς τὸν καταξέσχισαν τ' ἄγρια λαγωνικά, οἱ ἐρωτικοὶ πόθοι ».

Τότε προέβη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου, ἑλαφρὰ ὡς ἄνεμος, μία μορφή κάτισχνος, ἡ ὅποια, ὡς νὰ ὑλάκτει, ἐξέβαλε τὰς λέξεις ταύτας :

« Ἦμουν ἓνα ραυτόπουλο, μὲ τὴ βελόνα μου καὶ μὲ τὸ ψαλίδι μου·

ἤμουν καλὸς τεχνίτης καὶ γρήγορος, μὲ τὴ βελόνα μου καὶ μὲ τὸ ψαλίδι μου· ἔρχεται μιὰ μέρα ἡ ξανθοῦλα κόρη τοῦ μάστορά μου, μὲ τὴ βελόνα της καὶ μὲ τὸ ψαλίδι της, καὶ μοῦ κέντησε τὴν καρδιά, μὲ τὴ βελόνα της καὶ μὲ τὸ ψαλίδι της ».

Τὰ φαντάσματα ἐξεβράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα.

Δεύτερον φάντασμα προέβη ἡσύχως καὶ σοβαρῶς.

« Ὁ Ῥινάλδος Ῥινάλδινος, ὁ Σένδερχαν, ὁ Κάρολος Μὴρ καὶ ἄλλοι ἔακουσμένοι ἀρχηγοὶ τῆς συμμορίας, ἦσαν τὰ πρότυπά μου.

» Ἦμουν, μὲ συμπάθεια, ἐρωτευμένος, ὅπως κ' ἐκεῖνοι, κ' ἤμουν τρελλὸς γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴν πειδ ὠμορφὴν τοῦ κόσμου!

» Κ' ἰστέναζα κ' ἐθρονοῦσα, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔρωτας μοῦ εἶχε ταράξει τὸ μυαλὸ καὶ μ' εἶχε κάνει ἀφηρημένο, τὸ χέρι μου ἐχώθηκε μιὰ μέρα ἴσπην τσίπη τοῦ πλαγινοῦ μου.

» Ἡ ἀστυνομία μοῦ ἐζήτησε λόγο, γιατί ἤθελα νὰ σφουγγίσω τὰ ἐρωτικά μου δάκρυα μὲ τὸ μαντήλι τοῦ ἀλλοῦ.

» Καὶ κατὰ τὴν παλαιὰ συνήθεια τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, μ' ἐπίασαν ἀπὸ τὸ στέργο καὶ μ' ἐβρίξαν ἔς τὴ φυλακὴ.

» Ἡ καθιστικὴ ζωὴ δὲν κατάρθωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν παραφορὰ τοῦ πάθους μου. Ἐμείνα μέσα ἴσπην φυλακῆ ἕως ὅτου ὁ θάνατος ἦλθε νὰ μ' ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν κατάστασί μου ἐκείνη, ἡ ὅποια δὲν ἐταίριαζε σὲ μεγάλους ἄνδρας ».

Τὰ φαντάσματα ἐξεβράγησαν καὶ πάλιν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Τρίτον φάντασμα προέβη, ἐψιμυθιωμένον καὶ κατεστολισμένον :

« Ἦμουν ἥρωις τῆς σκηνῆς καὶ ἐπαίζα τοὺς ρόλους τῶν ἐρωτευμένων. Ἐκράζα μὲ ὅλη τὴ δύναμή μου : « ὦ θεοὶ ! » Ἄνεστέναζα τρυφερῶτατα : « Θεῶ ! »

» Ὁ καλλίτερός μου ρόλος ἦταν ὁ ρόλος τοῦ Μορτίμερ· ἡ Μαρία Στούαρτ ἦταν ὅσον ἑμορφὴ! Καὶ ὅμως, μὲ ὅλας τὰς ἐκφραστικωτέρας κινήσεις μου, δὲν ἤθελε ποτὶ νὰ μὲ νοιώσῃ.

» Ἐνα βράδυ, ἐκεῖ ποῦ ἔφωναζα μὲ ἀπελπισία ἔς τὸ τέλος τοῦ δράματος :

« Μαρία, ὦ ἁγία γυναῖκα, πάρε τὴ ζωὴ μου ! » Ἐπράβηξα δυνατὰ τὸ στίλιτό μου, κ' ἐπληγώθηκα βαθύτατα ».

Τὰ φαντάσματα ἐξεβράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Τέταρτον φάντασμα προέβη, περιτετυλισμένον μ' ἐπανωφόριον σπουδαστοῦ :

« Ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τὴν ἔδρα ἀγόρευε κ' ἐφλυαροῦσε, κ' ἐγὼ ἀκουμπησμένος ἔς τὸ θρανίο μου ἐκοιμῶμουν βαθεῖα· ἐπροτιμοῦσα χίλιας φοαῖς νὰ εὐρισκόμουν ἴσπην πλαγιὴν κάμαρη, ὅπου ἐκοιμῶταν ἡ χαριτωμένη κόρη τοῦ δασκάλου μου. Μοῦ ἔκανε συχνὰ νοήματα ἀπὸ τὸ παράθυρό της, τὸ λουλοῦδι τῶν λουλοιδιῶν, ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς μου !

» Καὶ ὅμως τὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς μου, τὸ λουλοῦδι τῶν λουλοιδιῶν τὸ ἔκοψε μιὰ μέρα τὸ κοκκλιάρικο χέρι ἐνὸς πλουσίου Φιλισταίου. Ἐστειλα ἔς τὸ διάβολο τῆς ὠμορφαις καὶ τοὺς ὠμορφους, ἔβαλα ἔς τὸ κρασί μου ὅπιον καὶ ἐκτύπησα τὸ ποτήρι μου μὲ τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου !

—» Στήν υγείά σου! Μοῦ εἶπαν ὁ θάνατος, καὶ φιληθήκαμε σὰν καλοὶ σύντροφοι».

» Ἦταν ἡ περιστερά μου, ἡ ἀγαπημένη μου· ἕνας ξένος τὴν ἐσφιγμὲ ἔς τὴν ἀγκυλιά του. Τώρα, ἐπιτήδεις κυνηγέ, σημάδευσε καλά! Ὁ ξένος ἐξαπλώθηκε κάτω βουτηγμένος ἔς τὸ αἷμά του.

Τὰ φαντάσματα ἐξεφράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Πέμπτον φάντασμα προέβη, φέρον βρόγγον περὶ τὸν λαιμόν:

«Ὅταν ἐπίναμε μαζὺ μὲ τὸν κόμητα, μοῦ ἐπαίνουσε πάντοτε τὰ διαμάντια του καὶ τὴν κόρη του. Τί μὲ μέλλει ἐμένα γιὰ τὰ διαμάντια σου, ἀγαπητέ μου κόμη! Ἡ κόρη σου μ' ἀρέσει περισσότερο.

» Ἦσαν καλὰ φυλαγμένα καὶ τὰ δύο μὲ μάνδαλα καὶ μὲ κλειδοναίς, καὶ ὁ κόμης εἶχεν ἕνα σωρὸ δούλους. Ἀλλὰ τί μ' ἐμέλλε μένα γιὰ τοὺς δούλους καὶ γιὰ τὰ μάνδαλα καὶ γιὰ τῆς κλειδοναίς!

» Ἀνέβηκα μὲ θάρρος τὴν κρεμαστὴ σκάλα, ἐπήδησα μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἀγαπημένης μου. Ἄκουσα τότε μιὰ φωνή:—Καλὰ τὰ κατάφραες, παλληκάρι μου! Θέλω κ' ἐγὼ μερτικό· καὶ μένα μ' ἀρέσουν τὰ μαργαριτάρια.

» Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος μὲ συνέλαβε, καὶ ἔστη στιγμὴ μ' ἐπεριτριγύρισαν ἕνα σωρὸ δούλοι του.—«Γιὰ σταθῆτε! Ἐφώναξα, δὲν εἶμαι κλέπτης ἐγὼ, τὴν ἀγαπημένη μου μονάχα ἤθελα νὰ κλέψω».

» Ἡ δικαιολογία καὶ ἡ διαμαρτυρία μου δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα· μοῦ ἔδωσαν τὸ σχοινὶ ἔς τὸ λαιμό, καὶ ὅταν τὸ πρῶτον ἐβγήκεν ὁ ἥλιος παραξενεύθηκε πῶς μὲ εἶδε κρεμασμένο».

Τὰ φαντάσματα ἐξεφράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Ἐκτον φάντασμα προέβη μὲ μιαν ἰσχυρὰν ἐντουήν εἰς τὸν λαιμόν:

«Γιὰ νὰ διασκεδάσω μιὰ ἐρωτικὴ μου ὀλίσφι, ἐπήγα κυνηγέ· ἐκρατοῦσα τ' ὄπλο μου ἔς τὸ χέρι. Ψηλὰ ἀπὸ ἕνα δένδρον ὁ κόρακας ἐκρωξε: «Κάτω τὸ κεφάλι! Κάτω τὸ κεφάλι!»

Ἐκαιοφυλακτοῦσα ἕνα περιστέρι. Θὰ τὸ πάγω ἔς τὴν ἀγάπη μου, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου, καὶ ἐκάρφωνα τὸ κυνηγετικὸ μου μάτι ἀπὸ θάμνον σὲ θάμνον.

» Τί σημαίνει αὐτός ὁ θόρυβος; Μοῦ φάνηκε σὰν ν' ἀκουγα τὰ φιλήματα δύο τριγωνίων. Προχωρῶ σιγά-σιγά μὲ τ' ὄπλο μου γεμάτο· ὦ Θεέ μου! Τί βλέπω; Τὴν ἀγαπημένη μου, τὴν περιστερά μου!

» Ὑστερα ἀπὸ λίγο, σφικτοδεμένος καὶ βαδίζοντας μεταξύ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ δημίου, ἐπερνοῦσα τὸ δάσος. Ψηλὰ ἀπὸ τὸ δένδρον ὁ κόρακας ἐκρωξε: «Κάτω τὸ κεφάλι! Κάτω τὸ κεφάλι!»

Τὰ φαντάσματα ἐξεφράγησαν εἰς θορυβώδη γέλωτα. Τότε ὁ ἴδιος ὁ τραγουδιστὴς προέβη καὶ αὐτός:

«Ἐτραγουδῆσα κάποτε ἕνα ὄραϊο τραγοῦδι, τώρα ἐτελείωσεν· ὅταν ἡ καρδιά κομματιασθῆ μέσα ἔς τὰ στήθη, τὰ τραγοῦδια πετοῦν καὶ φεύγουν».

Ὁ θορυβώδης γέλως τῶν φαντασμάτων ἐδιπλασιάσθη, καὶ ὁ νεφελοῦδος ὄμιλος ἐκυμαίνεται ἐν κύκλῳ. Αἰφνης τὸ ὰρολόγιον τοῦ κωδωνοστασίου ἐσήμανε τὴν πρῶτην ὄραν, καὶ τὰ φαντάσματα ἐσπευσαν μετὰ βόμβου εἰς τοὺς τάφους των.

Ἄλλ' ἡ ἐπίσκεψίς μας εἰς τὸ κοιμητήριον δὲν παρετάθη μέχρι νυκτὸς διὰ νὰ παρευρεθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς νεκρικὰς σκηνάς, τὰς ὁποίας τόσοσ ὄραϊα περιέγραψεν ὁ ποιητής.

(Μετάφρασις ἸΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗ)

VICTOR TISSOT

✽ ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ ✽

(Επίσημ. ΤΙΤΙΑΝΟΥ: Έξ αντιγράφου της εν Αθήναις Μενεμοσύνης).

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

ΕΡΙΑΙΕΙ τῆς νυκτός τὸ σκότος τὴν μαρμαρυγὴν τοῦ οὐρανοῦ. Ὡς ἀπὸ μέταξον αἰθερούφαντον ἀπλούμενος ὁ ἀπαλὸς μέλας μανδύας, διηνοίγετο εἰς φῶς, κατάστερος ἐκ τῶν μυρίων λαμπηδόνων τοῦ φωτοβολοῦντος στερεώματος καὶ ἔλεγεσ καὶ ἔπαιξε τὸ φῶς τῶν ἀργυρῶν ἀστέρων, ἐπάνω εἰς τὸν γουδωτὸν ἐκείνον τάπητα τοῦ σκότους. Ἡσμος ἡ νύξ καὶ σιγή: Καὶ ὅμως μέσα εἰς τὴν μαλακὴν γαλήνην τῆς, ἐνόμιζες ὅτι ἐξύπνα ἄλλη τις ζῶη, κυλινδουμένη ἀνά μέσον τῶν ὀνείρων τῆς νυκτός, ἰσχυρῶς ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ θορυβοῦσα καὶ ἀκαλασταίνουσα ἐν τῇ σιγῇ τῇ μέχρις αὐθαδείας περιπτυσσομένη τὴν ἡμερίαν τῆς νυκτός. Καὶ ἔλεγεσ τὸ σκότος ὅτι ἔζη, ὅπως ζῆ τὸ φῶς: Ἡσθάνεσο νὰ περιβάλλῃ ἐν τῇ ἐκνευριστικῇ του μαλθακότητι τὴν κοιμωμένην φύσιν, καὶ νὰ ἐξυπνᾷ αὐτὴν εἰς κόσμους ἄλλους μυστικούς, φωτοβολοῦντας ἐξ ἀστέρων καὶ λαμποκόπουντας ἐκ μαρμαρυγῶν.

Ἡ νύξ ἦν αἰθρία.

Νύξ τοῦ φωτός καὶ τῶν ὀνείρων, ἡ νύξ ἡ ζῶσα, ἡ μεγάλη καὶ δημιουργός, ἡ μυστηριώδης καὶ ἀτίμων νύξ, ἡ γαλουχοῦσα τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, τοὺς πόθους τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς τὰ ὄνειρα. Ἡ κυοφοροῦσα τὴν ζῶην, καὶ ἡ ἐκάστοτε ἀναδημιουργοῦσα τὴν φθειρομένην ὑπαρξίν, ἡ νύξ τῶν ἐρώτων ἡ θεματοφύλαξ, καὶ τῶν ὀνείρων ἡ ἡμέρα.

Ἡπλοῦτο ἔξω ἀπαλή, καὶ ἔλεγεσ τὸ σκότος τῆς, ὅτι ἐπίλει τὰς μαρμαρυγὰς τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ κόρη ἔνδον ὀνειρεύετο.

Ἐκοιμᾶτο ἀγρυπνοῦσα, καὶ συνεκέντρον ὄλην τὴν ζῶην αὐτῆς εἰς ὀπτασίαις ὄραμα, ὅπερ ἀόρατον καὶ φωτιζόμενον ἀπὸ τῶν ἀστρῶν μόνον τὰς μαρμαρυγὰς, ἐφαίνετο ἰπτάμενον τριγύρω τῆς καὶ ἀπαλὰ θωπεῖον τὴν ψυχὴν τῆς. Ὡς μίαν χεῖρ ἀόρατος διήνοιγε σιγᾷ καὶ ἐλαφρᾷ τὸν πέπλον τὸν αἰθερούφαντον, ὅστις ἐκάλυπτε τοσοῦτον ζηλοτύπως μέχρι νῦν τὸ ἐκ κρυστάλλου διαχυοῦς ἀνθοστεφανωμένον τῆς ζωῆς τῆς ἀκόπτερον, καὶ

ἐνόμιζεν ἡ κόρη ὅτι ἐπιπνιζέτο εἰς ἄλλους κόσμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μία αἰθερόπλαστος μορφή, προέκυπτε θωπεύουσα τῆς παρθένου τὴν ψυχὴν, μὲ παραδόξου τακερᾶς ἐκφράσεως μεϊδίαμα.

Ἡ κόρη ὠνειρεύετο ἐγρηγορία. Ἐπιπνιζέτο εἰς τὴν φαντασίαν της, καὶ ἐκυριάρχει εἰς τὸν κόσμον τῆς ψυχῆς της, ἀόριστος τις φωτεινὴ σκιά, ἣτις τὴν ἔκαμνε νὰ κύπη τὴν ξανθὴν τῆς κεφαλῆν, ἐπάνω εἰς τὰ στήθη της, τὰ στήθη τὰ παρθενικῶς ἀθρά, τὰ στήθη τὰ σφυρηλατούμενα ἀπὸ γλυκὺν παλμὸν ὀδύνης. Πρώτην νύκτα τῆς ζωῆς της ταύτην, ὠνειρεύετο ἐγρηγορία τὴν ζωὴν. Ὡς χρυσαυθίσμων δέσμη καλλιπέταλος, προέκυπτον ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, τὰ ὄνειρατα καὶ τὰ θέλητρα τῆς πρώτης της νεότητος, καὶ ἔβλεπε τὸ πρῶτον ἤδη ἡ παρθένος τὴν ζωὴν, καὶ ἤκουον τὰ στήθη της, τὸν πρῶτον τῆς παλμὸν, καὶ ἡ παρθενικὴ της σάρξ, τὴν πρώτην ἱεράν αὐτῆς φρικίαν. Τὸ πρῶτον ἤδη ἀνελάμβανε τὰ δικαιώματα αὐτῆς εἰς τὴν παρθένον, ἡ γυνή, καὶ ὠνειρεύετο ἡ κόρη, καὶ ἔφερετο εἰς μίθης γλυκασμοὺς ἀτέρμονας, ἡ πάλλευκος ψυχὴ της. Ἀνίστατο αἰθέριον πρὸ τῆς ζωῆς αὐτῆς τὸ πρῶτον ἰνδαλμα, ἡ πρώτη φωτεινὴ σκιά, ἣτις ἐμεσολάβησε μεταξὺ ταύτης — ἀνθους μυροδόλου καὶ ἀγνοῦ — καὶ τοῦ ἡλίου τοῦ ἀπέφθου, τοῦ ζωογονοῦντος τὴν ζωὴν αὐτῆς τὴν πάναγον, καὶ ἠσθάνετο νὰ ἐξυπνᾷ εἰς τὴν ψυχὴν της ἄλλος κόσμος ἐξ ἀνθέων καὶ φωτός, ἀπὸ ἀκτίνας ἄλλας θερμαινόμενος καὶ διανοίγων εἰς αὐτὴν τὸν πέπλον τὸν μυστηριώδη, ὅστις τὴν ἐκράτει προσηλωμένην τέως εἰς τὸ ἀγνωστον.

Καὶ ἔξω νῦξ αἰθρία, καὶ εἰς τὸ στερέωμα οἱ τρεμοσβύνοντες ἑστέρες, παιζόντες ἐπάνω εἰς τὸν χνουδιωτὸν τοῦ σκότους τάπητα . . .

Καὶ ἡ κόρη ἔνδον ὄνειροπολοῦσα . . .

Ἡ πρώτη τῆς ζωῆς γλυκεῖα χαραυγὴ, τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ φῶς καὶ τοῦ πρώτου λυκαυγούς τὸ πρῶτον θῶπευμα, τῆς δημιουργίας αἱ ἀγνό-τεραι στιγμαί, καθ' ἃς ὁ κάλυξ μόλις διανοίγεται εἰς τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ καὶ χαιρετᾷ τὸν Πλάστην του, ἀναπέμπων πρὸς αὐτὸν τὸ πρῶτον ἄρωμά του ὡς ὀφειλομένην ἀπαργὴν, καθ' ἃς τὸ πρῶτον ἀναζῆ καὶ ἀτενίζει τὸ εὐρὺ πανόραμα τοῦ κόσμου, ἡ ψυχὴ, καὶ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν ζωὴν, καὶ συνταυτίζει μὲ τὴν τύχην της, τὰς τύχας της. Παρθένος ὦρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν πάντως ἡ ζωὴ τελεῖ μυσταγωγίαν, διότι εἰς ἐκὸμην κόσμος κυλινδεῖται εἰς τὸ ἀχανές τῆς πλάσεως, ζητῶν τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀγνώστου, ὅπερ περιέβαλλε τὴν γέννησιν αὐτοῦ τὴν μόρσιμον. Ὡ! Ὅ,τι τελεῖται εἰς τοὺς κόσμους τοὺς ἀγνώστους τῆς ψυχῆς τὴν ὥραν ταύτην, εἶναι τελείως ἱερόν, καὶ αἱ στιγμαί ἐκεῖναι, ὡς αἱ μοναδικαί ἐν τῇ ζωῇ, καθ' ἃς τὸ πνεῦμα περιπτύσσεται τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον, τὸν πάναγον δημιουργόν του.

Ὡ! Ἡ πάλη τῆς ψυχῆς τὴν ὥραν ταύτην: Πάλη πνεύματος καὶ ὕλης: Μία δύναμις ὄμοια εἰς τὸ ἀχανές, ἐπὶ τῶν βράχων καὶ πρὸς τὸν βο-χθοῦντα πόντον τῆς ζωῆς, ἀκατασχέτως. Μία ἄλλη ἐλαφροῦς συνέχουσα

εἰσέτι πρὸς τὸ ἀγνωστον, καὶ ὑπὲρ αὐτὰς τοῦ τρόμου τῆς ζωῆς τὸ παγερὸν συναίσθημα, ἀόριστον, συγκεχυ-μένον, θλιβερὸν συνάμα καὶ μαγευτικόν, ἐπώδυνον καὶ γλυκερὸν, τὸ σύνολον τοῦ μετὰ ταῦτα βίου, ἡ συγκε-φαλαίωσις τοῦ βίου τῆς ζωῆς, εἰς μίαν μόνην ὥραν.

Στιγμὴ ἀτέρμονος φιλοσοφίας τῆς ζωῆς, ψυχολο-γίας ἀπεράντου, ὡς τῶν διαλογισμῶν οἱ κόσμοι, καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ πνεύματος. Πρὸ τοῦ πυλῶνος τῆς ζωῆς, ἵσταται φρίσσουσα καὶ καταπεπληγμένη ἡ ψυχὴ: Μοιραίως θὰ εἰσέλθῃ, διότι ἐπλάσθη δι' αὐτὴν: Ἀλλὰ τί βῆμα διαταγμοῦ τὸ πρῶτον, τί ἀόριστος ὁ φόβος τῆς ζωῆς! Λέγεις καὶ προηγιώσκει τὴν στιγμὴν αὐτήν, καθ' ἣν ἀκόμη ἀγνοεῖ τὸ μέλλον. Ἀλλ' ἡ πάλη καὶ ὁ φόβος θὰ παρέλθωσι. Καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ζωὴν ὁ ἄνθρωπος γελῶν ὡσεὶ παραφρων, ἀνθοστεφής, καγχάζων, καὶ σκορπῶν μετὰ σπατάλης τριγύρω του, ὀλόκληρον τὸ ἰδεῶδες τῆς ψυχῆς του. Ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ κάλυξ, ὁ διανοιγόμενος εἰς τὴν χαρὰν τῆς φύσεως καὶ ἀφειδῶς διαχύνων γύρω του τὸ ἄρωμα αὐτοῦ, διὰ νὰ φυλλορέ-ῃσῃ εἶτα καὶ νὰ μαρυνθῇ, χωρὶς νὰ μείνῃ τίποτε ἀπὸ τὸ γλυκὺ τοῦ μυστήριον καὶ τὴν τόσῃν του γοητείας!.. Ὡ βεθαίως, ἐὰν ἦναι ἡ ζωὴ, ὑπάρχει μόνον ἀπὸ παραφρ-ων ἄθροισμα. Διότι παραφρονεῖ ἀληθῶς καὶ ὁ ἄνθρω-πος, ὡς παραφρονεῖ ὁ κάλυξ τοῦ βόδου, καθ' ἣν στιγμὴν κατόπι τῆς μεγάλης πάλης τῆς ψυχῆς, πηδᾷ εἰς τὴν ζωὴν γελῶν, καγχάζων καὶ ὀρχούμενος, εἰς τὴν ζωὴν ἀφ' ἧς ἀφοῦ ἐγκαταλείπει καὶ τὸ πανύστατον ἰδανικὸν τῆς ψυχῆς του, θὰ ἐξέλθῃ συντετριμμένος καὶ ἐλεεινός ὁ δειλαίος, ἐρείπιον νωδῶν καὶ φρικαλέον μορμολύκειον.

Τῆς ζωῆς οἱ πρῶτοι γλυκασμοί, ἐφίλου τὴν παρθέ-νον ὄνειροπολοῦσαν. Ἴστατο εἰς τὸ μεταίχμιον: Ἦκουε μέσα εἰς τὰ στήθη της παλμούς ἀγνώστους, καὶ ἐκύλουν τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἀόριστοι καὶ συγκεχυμένοι ψίθυροι.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐπιπνιζέτο τὸ ἰνδαλμα τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς: Δὲν εἶχεν ἐτι σὰρκα καὶ ὀστά, καὶ ἦτον ἰνδαλμα αἰθέριον ἀκόμη. Ποία φωτεινὴ νεφέλη περιέβαλλε τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις της, καὶ ὠνει-ρεύετο ἡ κόρη ἡ πτωχὴ τὸν κόσμον ὃν ἠγνόει, τὴν ζωὴν, ἣν μετ' ὀλίγον θὰ ἐγνώριζε. Τὸ ἀγνωστον τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴ, καὶ ἐγέννα εἰς τὰ στήθη της, τοὺς πρώτους τοῦ ἔρωτος παλμούς. Ἠρέμα ὡς αἱ τελευταῖαι

έκπνοαί του θνήσκοντος, έδίδετο εις την ζωήν, και υπεχώρουν δλαι αι νεφελώδεις σκέψεις, αίτινες καθ' όλην την άβραν έκαίνην νύκτα έσφυρηλάτουν και καρδίαν και έγκέφαλον, εις έν γλυκύ και άόριστον συναίσθημα, όπερ κατέκλυζε την κόρην.

Και βαθμηδόν άπεκαθαίροντο έν τή ψυχή της, όλαι αι έκστάσεις της νυκτός, και συνεσωματούντο εις έν αίσθημα, όπερ έκαμνε να πάλλη βιαιότερον τό στήθος της, και εις στεναγμούς μακράς, ώσει πνοή άγνή ζεφύρου, να έξέλθη από τα βάθη της ψυχής της . . .

Ήταν ό πρώτος πρός την ζωήν χαιρετισμός ό στεναγμός εκείνος, ό ύστατος πρός τό παρελθόν τό άγνωστον, και ό συμβολισμός του μετά ταύτα βίου.

Έδώ δε τό σκότος της νυκτός υπεχώρει εις έν άόριστον και συγκεχυμένον φώς του ουρανού, και άφινον τ' άστρα τάς τελευταίας των μαρμαρυγάς, και ή κόρη ήγειρε την κεφαλήν της την ξανθήν, έφ' ής τό άμυδρόν και ύποτρέμον φώς κανδήλας, περιέγραφε περί τό μέτωπον, ώσει στεφάνου κύκλον, άπαισίως και σπαρακτικώς αντίτιθέμενον πρός τό γλυκύ μειδιημα, όπερ έφώτιζε με τόσην αίγλην την μορφήν της όνειροπόλου παρθένου. . .

Και έκλινε την κεφαλήν πρός τά όπίσω έν έκστάσει. Ήμειδία πάντοτε, άκριμένη εις τό νέον όνειρον, όπερ εκύκλωσεν άμέσως την ψυχήν της.

Εύρέθη εις ένα κόσμον εκ φωτός και εκ χρυσών άνθέων. Και αύτοχρόνως είδε πάλλευκον και μειδιών τό ένδαλμα τό μάγον, των όνειρων της νυκτός, να κύπτη έπ' αύτής την κεφαλήν, και έν θερμή και λάγνω περιπτύξει ένωτιζόμενον μετά στοργής των παρθενικών παλμών, αίτινες άνέσειον τά στήθη της . . .

Έκει έν τή έκστάσει της παρέμεινε επί μακρόν ή κόρη. Ήκουπε την κεφαλήν και έφίλει εις την κόμην έναγκαλιζομένη και αύτή τό ένδαλμα εκείνο των έρώτων της, τό πρώτον όπερ άφύπνιζε τάς έλπίδας της ζωής . . .

Ω! Το ένδαλμα τό λατρευτόν. Το πρώτον ένδαλμα της ζωής της, ή πρώτη προσδοκία της ψυχής αύτης, ό πρώτος έρωσ της . . .

Έκόλλησε τά χείλη τά παρθενικά έπάνω εις τό μέτωπον αύτου και περιπτυσσόμενη με τους τρυφερούς βραχίονας τόν τράχηλόν του, έμεινε εκεί, με τό στήθος τό άβρόν, άνασειόμενον υπό των πόθων της ζωής και των παλμών του έρωτος.

Και έξω τό σκότος υπεχώρει όλονέν και έφώτιζε εκεί μακράν ήώς αίθρία, σκορπούσα γύρω φώς, και προπαρασκευάζουσα τό σκότος . . .

(1900)

A**

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΡΓΑΤΙΚΑΣ ΤΑΞΕΙΣ

ΥΔΑΞΜΙΑ άμφιβολία ότι, καθ' όσον διά της έμβριθούς επιστημονικής εξετάσεως και της πολυχρονίου πείρας ανακαλύπτει ό άνθρωπος τάς όιονι μυστηριώδεις δυνάμεις της φύσεως και διδάσκαται τους νόμους τους ρυθμίζοντας την ένεργειαν αύτων, κατά τοσοϋτον υποτάσσει αύτάς επί μάλλον εις την θέλησιν αύτου, όπλιζόμενος διά των τεχνητών όργάνων και διά μηχανών τεραστίων, δηλονότι χρησιμοποιεί διά της νοημοσύνης αύτου ό,τι ή φύσις έπεδαψίλευσεν εις άπασαν την άνθρωπότητα και μεταβιβάζει εις την άναίσθητον ύλην τά έπαγθή φυσικά έργα, άπερ πρότερον έπεσάρωνον τάς

ζωϊκάς και αισθητικώς δυνάμεις: έξοικονομών δε διά της άντικαταστάσεως ταύτης των δυνάμεων την έργασίαν, έλαττοι την παραγωγικήν δαπάνην και καθίστησιν ούτω τά προϊόντα της ήμετέρας δραστηριότητος εύθηνότερα και μάλλον εύαπόκτητα επί αύξήσει της ανθρώπινης εύζωϊας. Είναι άναντίρρητον ότι, άφ' ού χρόνου ό προαιώνιος πέπλος, όστις εκάλυπτε τους μυστηριώδεις νόμους της φύσεως, ήρθη υπό της επιστημονικής προόδου, ό άνθρωπίνος βίος βαίνει γοργώ τω βήματι εις άνάπτυξιν της ευημερίας αύτου.

Άλλ' ούχ ήττον ό βίος των εργατών είναι και τανϋν ήμιστά εύάρεστος, προσέτι δε και επικίνδυνος. Ίδίως μάλιστα τά έργα τά εκτελούμενα υπέρ την επιφάνειαν της γής και υπ' αύτήν, όποια τά των μεταλλευτών, φορατωρύχων, κτιστών κλ. έπάγουσι συχνοτάτους κινδύνους άπωλείας της ζωής και της υγιείας αύτων, ών γίνονται θύματα ούχι όλίγοι. Οι μετερχόμενοι ίδίως την μεταλλευτικήν περιστοιχίζονται υπό έξαιρετικών κινδύνων. Έκ μόν των σπλάγγων των μεταλλείων αναδύουσι βέύματα, άτινα πρέπει να διοχτευθώσι προσηκόντως, όπως μη καταπλημμυρήσωσι τόν χώρον της μεταλλεύσεως, εκ δε του έμπρη-

σμοῦ τοῦ λιθάνθρακος ἐκπέμπονται ἀέρια, ὡς τὸ καταφωτίζον τὰς πόλεις ἡμῶν, καὶ συμβάλουσιν ἐκρήξεις ἀπειλοῦσαι τὴν ζωὴν τοῦ μεταλλευτοῦ ἢ ἢ ἀτμόσφαιρα πληροῦται ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἐπιφέροντος τὸν θάνατον τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων. Ὡσαύτως δὲ ὁ μεταλλευτὴς ἀπειλεῖται συχνάκις ὑπὸ τῶν χωμάτων, ἅπερ καταπίπτουσα θάπτουσιν αὐτὸν ζῶντα εἰς τὸ βάθος ἑκατοντάδων μέτρων. Ἄλλ' οἱ ἐργάται ὑφίστανται προσέτι τὸν κίνδυνον νὰ στερηθῶσι τοῦ ἐπιουσίου ἕνεκα τῆς συμβαίνουσας ἐνίοτε διακοπῆς τῶν βιομηχανικῶν ἔργων ἢ καὶ τῆς ἐκ τῶν μηχανικῶν ἐπινοήσεων καὶ τελειοποιήσεων εὐθηνότερας παραγωγῆς. Ἀνάγκη ἐπομένως ἀπαραίτητος νὰ λαμβάνωσιν αἱ Πολιτεῖαι προνοητικὰ μέτρα εἰς προστασίαν τῶν ἐργατῶν.

Καὶ ὅμως, ἐνῶ παρ' ἡμῖν ψηφίζονται ἀδιαλείπτως νόμοι, ἐξ οὗ προήλθεν ἀληθῆς νομοθετικὸς κενεὸν, οὐδεὶς νόμος ἐψηφίσθη ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ἐργατῶν. Εἶναι ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1882 ἐξεδόθη Διάταγμα περὶ συστάσεως ἐιδικοῦ ταμείου πρὸς βοήθειαν καὶ περίθαλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων, ἀλλὰ πρῶτον τὸ Διάταγμα τοῦτο εἶναι σχετικὸν μόνον πρὸς τοὺς ἐν τοῖς μεταλλείοις μόνον ἐργαζομένους, ἀποκλείονται ἐπομένως πάντες οἱ λοιποὶ ἐργάται, ὅπερ ἀδικώτατον, διότι εἰς ὀλιγωτέρους μὲν κινδύνους ὑπόκεινται οὗτοι, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ὑπόκεινται καὶ οὗτοι εἰς κινδύνους καὶ οὐκ ὀλίγοι πίπτουσι θύματα αὐτῶν. Δεύτερον δ' εἶναι ἀνεπαρκὲς τὸ Διάταγμα εἰς προστασίαν τῶν πηρουμένων ἐν τῇ μεταλλευτικῇ ἐργασίᾳ καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ προσωρινὴ περίθαλψις, ἂν δὲν κατέστη διαρκῆς ἀνίκανος πρὸς μεταλλευτικὴν ἐργασίαν, διαρκεὶ μόνον ἐπὶ τρίμηνον· ἐπειτα δὲ ἡ περίθαλψις εἶναι ὅλως ἀνεπαρκῆς, δὲν ἐπιβάλλεται δ' ἡ ὑποχρέωσις ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ ἐπιβλητέα δικαστικῶς εἰς τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν προϊστάμενον τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ εἰργάζεται ὁ παθὼν, νὰ σπεύδωσιν αὐτοκλήτως εἰς τὸ ἀρμόδιον Ἑιρηνοδικεῖον πρὸς βεβαίωσιν τοῦ παθήματος, οὐδ' ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων κατὰ τῶν ἐκδιδόμενων ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς ἀποφάσεων. Ἀλλαγῆ τῆς Ἑυρώπης ὑπάρχουσιν ἀπὸ πλείστων ὄσων ἐτῶν ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρεῖαι, ἡσφαλιζόμεναι διὰ τινος μικρᾶς ἐτησίως καταβολῆς τοὺς ἐργάτας παντὸς εἶδους κατὰ τῶν κινδύνων, εἰς οὓς ἐκτίθενται ἐξασκοῦντες τὸ ἐπιτήδευμα αὐτῶν. Πόρους δὲ ἔχουσι τὰ ἀσφαλιστικὰ ταῦτα ταμεία τὰ καταβαλλόμενα μικρὰ ἀσφαλιστρα, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ ἐτησίαν χρηματικὴν καταβολὴν τοῦ δημοσίου, οὐχ ἦττον δὲ τὰς δωρεὰς καὶ κληροδοτήματα τῶν φιλανθρωπῶν. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ πληθὺς ἑταιρειῶν ἀμοιβαίας ἀρωγῆς, δι' ὧν ἐνισχύθη τεραστίως τὸ πνεῦμα τοῦ συνεταιρισμοῦ καὶ κατέστησαν προνοητικώταται αἱ ἐργατικαὶ τάξεις· ἐτι δὲ καὶ ταμεία τῶν ἀποστράτων τῆς βιομηχανίας πρὸς περίθαλψιν τῶν προβεβηκότων τὴν ἡλικίαν· καὶ ἀπειροστὺς ταμειότηριων, περισωζόντων τὰ μικρὰ τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἀποταμιεύματα, ἅπερ καὶ χρησιμεύουσιν ὡς ἄσυλον αὐτῶν ἐν καιρῷ σιτοδείας ἢ νοσήματος ἢ ἄλλης τινὸς ἀπροόπτου περιστάσεως. Ἄλλ' ἐν Ὁλλανδίᾳ καὶ

Ἀυστρίας ἀπὸ τινων ἐτῶν λειτουργεῖ νόμος περὶ ὑποχρεωτικῆς συνεισφορᾶς τῶν παντὸς εἶδους ἐργατῶν εἰς τὴν διατήρησιν ταμείου ἀσφαλείας αὐτῶν ἐλαφρότατα φορολογῶν πρὸς τοῦτο αὐτοὺς δι' ἀνεπαισθήτου αὐξήσεως τοῦ φόρου ἐπιτήδευματος τῶν ἐργοδοτῶν, τεχνιτῶν καὶ ἀπλῶν ἐργατῶν.

Εἶναι τέλος ἀνάγκη νὰ προνοήσωμεν καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς προστασίας τῶν παντὸς εἶδους ἐργατῶν διὰ τῆς καταρτίσεως νόμου, ἐπιβάλλοντος μὲν εἰς πάντα ἐργατικὸν τὴν καταβολὴν ἀσημάντου τινὸς συνεισφορᾶς, ἀλλ' ἐν ταύτῃ ὑποχρεοῦντος καὶ τὸ δημόσιον εἰς συνδρομὴν τοῦ συστασθέντος ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν ταμείου, ὅπερ θέλει παρέχει μηνιαίαν σύνταξιν εἰς τὸν ὑποστάντα σωματικὴν βλάβην ἐργάτην ἢ, ἐν τυχόν οὗτος ἀπέθανεν, εἰς τὴν ἐπιζῶσαν σύζυγον ἢ εἰς τὰ ἀνήλικα αὐτοῦ τέκνα.

Ἐν Ἀθήναις, Ἀύγουστος 1900

ΓΕΩΔΩΡΟΣ Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΣΦΟΔΕΛΟΥΣ

ὍΣΕ μὸν τὰ χλωμὰ τὰ χεῖλη σου
Τὰ πικροκολλημένα
Καὶ τὰ φαρμάκια ποῦ σοῦ πότισαν
Θὰ τὰ ρουφήξω ἀπ' ἐκεῖ ἕνα-ἕνα
Σὰν τὸ ξανθὸ τὸ μέλι τῶν ἀνδρῶν
Κι ὡσὰν τὸ νέκταρ, Θεά μου, τῶν Θεῶν!

*

Δός μου τὰ λιγωμένα σου
Τὰ μάτια τὰ μελανισμένα
Κι βλα τὰ δάκρυα ποῦ κλαίω
Θὰ στὰ ρουφήξω ἐγὼ μὲ χεῖλη διγραμμένα
Σὰν τὴ ζαχαροτάλαχτη ἄροσι
Κι ὡσὰν τὰ πόφραγα ποῦ σιᾶς ἢ χυσοφραγιά!

*

Δός μου τὰ μαῦρά σου μιλλιὰ
Ποῦ ὡς φεῖδια βράζουσι λατρεμένα
Καὶ σέβρουντ' ἐπὶ τὰ πόδια σου
Υἱὸν ἄροσι καὶ σαρκωμένα
Μὲς τῇ νυχτὶ τῶν νύκτων αἰσιανθῶ
Πῶς γὰ ἕνα τέρας θὰ χιθῶ!...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΕΗ

ΓΥΝΑΙΚΑΙ πικρόν, σκληρόν, μαραινεί μίαν ευαίσθητον και άγνήν φυγήν, ή άγάπη, ήν ένώ αισθάνεται τις νά του πλημμυρή τά στήθη, δέν έχει κανένα νά τήν εκτιμήσῃ ή πρὸς ὃν νά τήν διαχετεύσῃ.

* Τῶν γυναικῶν ὀδηγὸς εἶναι ή καρδιά ή ή φαντασία. Μὲ τήν λογικήν δέν θά κατορθώσῃς ποτέ νά τὰς πείσῃς.

* Η μεγαλειτέρα ψυχρότης, ἀλλὰ και τὸ μεγαλιέτερον ἐγερτήριον τοῦ ἔρωτος εἶναι ή ἀμφιβολία.

* Ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, εἶναι δυνατόν, νά υπάρξῃσι και καλὰ ἀντίγραφα, ἂν και εἶναι σπάνια. Ὡς πρὸς τήν καρδίαν ὅμως μόνον τὰ πραιτότυπα ἔχουν ἀξίαν. Πάντα τὰ λοιπά εἶναι γελιογραφαί.

* Αἱ γυναῖκες ἔχουσι μακρὰ μαλλιά και κοντάς ιδέας.

* Η γυνή δύναται νά ὀνομασθῇ φιλαλήθης, ἔταν δέν λέγῃ ψεύματα ἄνευ αἰτίας.

* Ο ἔρωτος, ὅπως αἱ γελιδόνας φέρει εὐτυχίαν εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τὰς ὁποίας εἰσέρχεται.

* Ὡς τὸν ἔρωτα πρέπει ἠκισθῆποτε νά ἐκλέγῃ κανείς, μεταξύ τῆς ἡδονῆς, τοῦ νά φαίνεται ἄπιστος και τῆς ὀδύνης τοῦ νά τὸν ἀπατοῦν.

☪ ☪ ☪ ☪ ☪

1

ΠΡΟΤΑ μὲ γλυκοκίτιας, ὄρνια Μιχαῖλα,
Μὰ μ' ἔκαμιν ή τρέλλα
Και εἶπα: Σ' ἀγαπῶ.
Τὴν ἄλλαξες σκοπὴ,
Και μ' ἄφησες χλωμὸ και λυπημένο
—Σὺν αἴνιγμα λυμένο.

Σ

Ἀστέρια τρεμολάμπουν
Κι' ἀκτίνες ἀπ' ἀγνάντια
Τὰ δάκρυα τοῦ κρῖνου
Στολίζουν σὺν διαμάντια.

Σ

Κἀνι μοῦ λείπει, ἔλεγα, και ἐρέχο στή ξανθὴ:
Ἐκεῖ ὁ πόθος μου ξεσπῇ,
Και τήν ῥωτῶ ἂν μ' ἀγαπῇ.
Ἀκούω: Σφοδρώσῃ με, χωρὶς νά ταραχθῇ,
Και ἐρέχουνε ὀλομερῆς τὰ ῥμάτια μου σὺν βροαί,
Ἀπὸ τὸν ἄδικο καῦμό, ποῦ θέλει νά μ' ἀφήσῃ.

✽

* Μὲ τὰς γυναῖκας πρέπει πάντοτε νά ἐνθυμῆται κανείς τήν παροιμίαν, ὅτι «ὄλοι αἱ ἀλγίθειαι δέν δύνανται νά λεχθῶσιν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.»

* Τὸ μέσον διὰ νά δώσῃ τις εἰς γυναῖκα νά ἐννοήσῃ, ὅτι εἶναι ὑπέρτερος αὐτῆς, εἶναι νά τῇ ἀποδείξῃ ὅτι δύναται και νά τήν παραγκωνίσῃ.

* Ο σπεῖρον τὸν ἔρωτα κατὰ τήν νεότητα, συλλέγει θησαυρὸν διὰ τὸν χειμῶνα τῆς ζωῆς.

* Ὅποταν κατέγεται ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν, ή γυνή δέν κλαίει: Τοῦτου ἔνεκεν τὸ κλάμμα τῆς δέν ἐκδηλώνει ποτὲ μεγάλην συγκίνησιν.

* Αἱ γυναῖκες τὰς ὁποίας καλοῦμεν ἀγγέλους δέν διαφέρουν ἀπὸ τὰς ἄλλας παρὰ κατὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον δύναται τις νά τὰς κατακτήσῃ.

* Τὰ ἔτη, ἅτινα ἀφαιρεῖ μία γυνή ἀπὸ τήν ἡλικίαν τῆς δέν χάνονται, καθόσον τὰ προσθέτει εἰς τήν ἡλικίαν ἄλλων γυναικῶν.

* Η γυνή γινώσκει νά παζαρεύῃ, ὁ ἀνὴρ ποτέ.

* Ἐν μεταλλεῖον ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναικός: Οὐδείς δύναται νά εἴπῃ πόσον ἀξίζει.

* Η ἀγάμία εἶναι μίμησις τῆς ζωῆς τῶν ἀγγέλων.

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Τι μάθη θύλασσι εἶναι τὰ δύο σου μάτια:
Τίπες βαρκοῦδες ἕς τὸ ποῦν, καρδιές ληρονημέτες
Ποῦ μέσα στή φουρτοῦνα τῶν ἐγρήμων κομμάτια
και φαίνονται βαθειά, βαθειά, ἀκόμη βουλιαγμένες.

✽

* Ἄν ὑπάρξει αἰμοβορώτερον ὢν ἀπὸ τήν γυναῖκα, ὅποταν δέν ἀμυγῇ, καθὼς δέν ὑπάρχει ευαίσθητότερον και πλέον ἀφοσιωμένον ὢν, μέχρι τοῦ νά ἐνογλή τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ εἶναι ἀφοσιωμένον, ἀπὸ τήν γυναῖκα, ὅταν ἀγαπῇ.

* Ἐάν μεταβῶμεν ἀπὸ τήν πραγματικότητα εἰς τήν ποιησιν, θά ἴδωμεν, ὅτι ὅσον και ἂν προσπαθῶσιν οἱ ποιηταί νά ἐξιδανικεύσωσι τήν γυναῖκα, παρομοιάζοντες αὐτήν πρὸς τὰ ρόδα, πρὸς τοὺς ἀστέρας, πρὸς τήν δρόσον, πρὸς τοὺς ἀγγέλους, πρὸς πᾶν τέλος σύμβολον τῆς ωραιότητος, ή γυνή δέν ἔπαυσε νά ᾔνοι πολλάκι ή πηγὴ τοῦ αἵματος. Ἐνθυμείσθε δέ, τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ποίημα τοῦ κ. Παλαρᾶ, ὅπου — «ή Μαρία ή Πενταγιάτισσα», συμφώνως μὲ τήν παράδοσιν τοῦ λαοῦ ἐμφανίζεται μίαν «νύκτα κατάμαυρην, μάναν τοῦ τρόμου», εἰς τὸ ἀφτωγικόν τοῦ ποιητοῦ, σέρνουσα ὑπισθὲν τῆς, ὡς ἄλλος Βρουκόλακας τοῦ Βαλακρίτου, ἀπαίσιον ὄμιλον ἐσφαγμένων παιδιῶν,

νέων, ανδρών, γερόντων, — όλων θυμάτων τής άγαρτάτου κακούργου ψυχής της, τής έγκεκλεισμένης εις ήραιον σήμα . . .

- ✠ Πρέπει να ήναί τις έγωιστής ή μισάνθρωπος δια ν' αγαπή τήν αγαμίαν.
✠ Ιούγενής έρωσ είναι εκείνος, όστις προσπαθεί να διορθώση πλανήν αγαπω-
μένης καρδιάς με τον κίνδυνον να κινήση τήν άποστρεφήν.
✠ Η καρδιά βλέπει καλλίτερα ό,τι τής κρύπτουν από ό,τι τής δείχνουν.
✠ Η φιλαρέσκεια είναι ή εκμετάλλευσις του έρωτος των άλλων χάριν του έγωισμού.
✠ Το πρόσωπον είναι ή προσωπις τής καρδιάς.
✠ Ένόσην ύπάρχει γυνή, ή άπόρρη και ήρησκαία του ήραιου.
✠ Ο γάμος είναι όεσμός, όν στολίζει ή έλπις, διατηρεί ή εύτυχία και έν-
σχύει ή δυστυχία.
✠ Κίσειτι δέν εύρέθη ή πυξίς, ίνα ταξειδεύη τις εις τήν τρικυμιώδη θάλασσαν του γάμου.
✠ Πάντοτε ή καρδιά κατέχεται υπό των αισθημάτων, άτινα μετέδωκεν.
✠ Η γυνή όμοιάζει τήν σκιάν, ήτις άκολουθεί όπόταν φεύγη, και φεύγει όταν άκολουθή.
✠ Σκληροτέρα του γάμου είναι ή αγαμία τής καρδιάς.
✠ Ο άγαμος είναι άτελής όν.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΕΒΙΑΣΤΗΚΕ ν' άνθίσω ή μυγδαλιά, Σκορπίει όδωθε κείθε ή χιονιά,
Έβιάσθηκα κ' έγώ να σ' άρμισήσω, Τής μυγδαλιάς τά άνθη ζωομένηα
Και μέου στή θερμή μου ήγκαλιά, Σκορπίζει και ή δική σου άπαιτιά
Φωλλίσα μυρωμένη να σού χτίσω. Τους πόθους τής ψυχής μου ένω, ένω.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

✠ Εάν έρωσι βραχύν τον έρωτα αι γυναίκες, έχουσιν ήμως μακροχρόνιον τó μίσος.

✠ Παρύ φορτίον τó μυστικόν: Αι γυναίκες πολύ δυσκολεύονται να τó σηκώσουν.
✠ Εάν ό άνήρ έχει ένώπιόν του εύρύτατον πεδίον δια τά αισθήματα αύτου και τās ίδίαις του σκέψεις, ή γυνή δέν έχει παρά τó λίαν περιωρισμένον πεδίον τής οικογενείας. Ο άνήρ ζή, αγωνίζεται, φοβείται, έλπίζει δια πρήγματι και ήδεις, όχι μόνον δια πρήγματα. Ο άνήρ καταμερίζει τήν άγάπην του επί πλειστον άτόμων, ένώ ή γυνή τούναντίον τήν συγκεντρώνει εις όλίγα: Είς τον σύζυγον ή τον έραστήν, εις τά τέκνα τής: Έντεϋθεν ή δύναμις του αγα-
πάν μή καταμεριζομένη, είναι ισχυροτέρα εις τήν γυναίκα, κατ' αναλογίαν δε και ή δύναμις του μισείν είναι ισχυροτέρα—και ούτω ή καρδιά τής γυναίκας έχει κατá τās περιπτώσεις λάμψεις πυρκαϊάς και έρεβώδες σκότος, ζωηράς εξάρ-
σεις τρυφερότητος και κτηνώδεις εκρήξεις όμότητος.

✠ Η γυνή ή ζητούσα τον «ελεύθερον έρωτα» είναι τυφλή και άκουσία έχθρά του φύλου τής, διότι ό ελεύθερος έρωσ δι' αύτην σημαίνει περίοδον έλευθερίας, ήν θ' άκο-
λουθήση άναποφεύκτως ή έγκατάλειψις και ή δυστυχία.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Την ώρα που θα ξεφυγώ στή νεκρική μου κλίη
Έλα μπροστά μου αιάσση,
Στά νεκρωμένα μέτια μου να χαραχθή, να μένη
Γιά πάντα ή ζωογραφιά σου.

Μέσ' στον αιώνα τον άπτον μου παθ' αιώνα θα κοιμάμαι,
Θά βλέπω τή μορφή σου,
Κι' αν ήμαι και 'στην κόλασι, θα να θαρρώ πως είμαι
Μ' άγγέλους Παραδείσου.

(1889)

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

✠ Κατá τον ήραιον χαρακτηρισμόν του 'Αλφειδου Μυσσέ, ό έρωσ είναι α 'Ιερόν και ύπέρογον πρήγμα».

✠ Ο έρωσ ύφίσταται σήμεραν κρίσιν, όπως άλλως τε και δια τ' ανθρώπινα αισθήματα και πάθη, τά διεργόμενα δια τώων άλλεπαλλήλων πάσεων. Αλλά με τούτο δέν σημαίνει και ότι εξέλιπε τελείως και ότι τόσον επωρόθησαν αι καρδιαί και αι ψυχαί, ώστε να εξαφανισθή πών γγνος πλατωνικού έρωτος. Ο έρωσ ό άλλότης, ό έρωσ ό πλήρης πάθους, ό έρωσ ό δραματικός, ό έρωσ όστις βασανίζει και όστις φονεύει, είναι αιώνας ως ή ανθρωπότης. Αποτελεί δια τās ψυχάς ό,τι ή θερμότης και ό ήλεκτρισμός δια τήν γήν, τήν δύναμιν τήν ζωτι-
κήν, τήν δύναμιν τήν ύπέρογον. Ο ύλισμός των νεωτέρων κοινωνιών, τó πνεύμα του ύπολογισ-
μού, δέν έφόνευσαν τους μεγάλους όνειροπόλους, δέν ενέκρωσαν καρδιάς διατεθειμένας να προσδε-
χθούν και να υποτάλλωσιν τó ιερόν τούτο αισθημα. και ύπάρχουν άκόμη εύγενεις ψυχαί, διατεθειμέ-
ναι να παύουν με τó άλγος και να ζωρατεύσουν με τον θάνατον.

Ο δ' έρωσ εξακολουθεί άκόμη και θα εξακο-
λουθί να ήναι ό,τι περι αύτου ό Δουμζς και ό Μυσσέ έλεγον, ή σωτηρία τής ανθρωπότητος, διότι ούτε ή οικογενειακή έστία, ούτε ή πατρις δέν δύνανται να ζήσουν άνευ έρωτος, άνευ τής ένώ-
σεως εκείνης, ήτις καθιστά πολλάκις τ' άτελή, μέτρια και άλογόντα αύτά πλάσματα, άτινα λέ-
γονται άνθρωποι, έντα ιδανικά, τέλεια, ύπέρογα!

Ο έρωσ είναι είδος πατριωτισμού των ψυχών.
Μας δίδει όπτασίαν του ήδούδους, του άγνωστου.
Δημιουργεί, έστω και επ' όλίγας στιγμάς, δι' ένός φιλήματος ή δι' ένός δακρύου τó έν εκείνο του μέλλοντος, τó όποίον προλέγει ό Νίτσε, τον «υπεράνθρωπον». Τήν ήμέραν που θα έξηφανίζετο από του κόσμου τó θεϊον τούτο αισθημα, ή ζωή θα κατεστρέφετο τελείως. Τήν ήμέραν κατá τήν όποιαν ό έρωσ δέν θα ήτο πλέον παρá άπλή ήδονή,—ένα φώνι πωλούμενον έπισήμως μεν υπό τó όνομα του γάμου, ήμιεπισήμως δε υπό χίλια άλλα όνό-
ματα, ποιητικά ή ρεαλιστικά, όσον ειδύλλιον, καπρίτσο, άθέμιτοι σρέσεις, συμ-
βίωσις,—τήν ήμέραν εκείνην ό έρωσ, όστις παρώρμα άλλοτε τον άνθρωπον, τον τόσον άσθενή εκ φύσεως και τόσον εύθραστον, προς τόσον μεγάλα πρήγματα, θα τον κάμνη να διαπράττη τās μεγαλειτέρας άνοησίας και άτιμίας. . . .

✠ Η γυνή εγκληματεί ασυγκρίτως όλιγώτερον του άνδρός, (εις τήν Γαλλίαν επί 100 καταγορευμένων μόνον 14 είναι γυναίκες, εις δε τήν Ιταλίαν 9), άλλ' όπόταν εγκληματεί είναι κυνικωτέρα, σκληροτέρα, βαρβαρωτέρα, άπαισιωτέρα από τον άνδρα.

✠ Είς τήν γυναίκα άνήκει ή «ψυχολογία των άκρων». Η μέση όδός είτε εις τó καλόν, είτε εις τó κακόν, είναι άγνωστος εις αύτην. Αί ώχραι και άχρωμά-
τιστοι μορφαί, αι όλίγον καλαί και όλίγον κακαί, αίνιτες δέν έχουσιν ούτε τήν δύναμιν να πράξουν τι γενναϊον, ούδε τήν τόλμην να εγκληματίσουν, άνήκουσιν εις τó άρδεν φύλον ιδίως. Η γυνή τούναντίον είναι ή άρίστη ή ή χειρίστη: Και όπόταν άκόμη δέν φαίνεται φανερά ούτε τó έν ούτε τó άλλο, αλλά μάλλον ως κλειμένη εις τήν άμαυράν εκείνην ζώνην, όπου περιστρέφεται ή μεγάλη πλειο-

νότης των ανθρώπων, αρκεί να παρουσιασθῆ μία εύκαιρα, όπως τὴν ἀφουνήθη ἀπὸ τὸν κατ' ἐπίφασιν λήθαργόν της, καὶ ἀμέσως ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτήρα αὐτῆς, ὅστις δὲν γνωρίζει ἀρίστους ἢ συγκεχυμένας διαβαθμίσεις χρωμάτων, καὶ ἡ Γυνὴ ἐμφανίζεται κατὰ τὰς περιστάσεις ἄγγελος ἢ δαίμων, φοβερὰ ἐν τῇ ἀπιστίᾳ της, ἢ ὑπέροχος ἐν τῇ ἐθελοθυσίᾳ της...

* Ἡ καρδιά ποιεῖται ταχύτερον καὶ μακρότερον τοῦ πνεύματος.

* Ἐὖ ποιητικὸν αἶσθημα μᾶς γυναικὸς εἶναι ἡ Μουσική.

* Ἡ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα εἶναι σκοπός. Ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι μέσον.

* Ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει ἡλικίαν. Ἐξ γέροντος ἴσως ἡλικίας ἐτῶν 99 ἠτύοκτόνησεν ἐξ ἔρωτος. Ἡ παρ' αὐτοῦ ἀγαπημένη ἦτο μὲν μόλις δεκαεξαέτις καὶ ὁ ἀτυχῆς γέροντος ἔγραψεν ἐν ἐπιστολῇ του, «ἡ δυσαναλογία τῆς ἡλικίας, εἶναι παραπολὺ μεγάλη διὰ τὸ ἔγω ποτὲ ἐλπίζω ν' ἀγαπηθῶ παρ' αὐτῆς».

* Ἡ περισσότερον περίεργος γυνὴ, εἴαν διασκεδάσῃ μετὰ τὸν ἠμιλοῦντα, ἐκτιμᾷ μόνον τὸν σιγῶντα.

* Ὁ ἔρως εἶναι ἡ τελευταία, ἔτι ὅμως καὶ ἡ ἐλαφροτέρα ἀσθένεια τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

* Δύναται τις νὰ ἠνομήσῃ μιαν γυναῖκα φιλαλήθη, ὁπόταν δὲν λέγῃ ψεύματα χωρὶς ἀνάγκην.

* Ἐὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν εἶναι τὸ εὐθιγότερον ἐμπόρευμα, ὅπερ φέρει μεγάλα κέρδη.

* Ἡ ἠραιότης τῆς μορφῆς εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ μᾶλλον ἐπιθυμητὸν ἀπόκτημα διὰ μιαν γυναῖκα, ἄλλ' εἶναι συγγρόνιος καὶ θῆρον, ὅπερ προξενεῖ πολλοὺς κινδύνους εἰς τὴν κάτοχον αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς πέπτοντας θύματα τῶν θελήγητων της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἠλένης τῆς Ἰριβάδος, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς Κλεοπάτρας, μέχρι τῆς συγγρόνου ἐποχῆς, ἡ ἠραιότης τῆς γυναικὸς ἔφερε περισσότερον ἴσως ὄλεθρον εἰς τὸν κόσμον, παρὰ εὐτυχίαν καὶ χαρὰν...

ΔΕΝ ΝΟΙΩΘΕΙΣ...

ΔΕΝ νοιώθεις ὅτι σ' ἀγαπᾷ;
Θέλεις μὲ λόγια νὰ 'στῶ σὺ;
Θέλει τὸ σῶμα νὰ 'στῶ πῆ
μὰ δὲν ε' ἄφην' ἡ ἐντραπή.

Νὰ μὲ κοιτᾷς, νὰ σὲ κοιτῶ,
καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.
Παίρνουν τὰ μάτια τῆ μιὰ
κ' εἶναι τὸ σῶμα... γιὰ φιλιὰ.

* Ἡ ζηλοτυπία πάντοτε μετὰ τοῦ ἔρωτος συγγενάται, δὲν συναποθνήσκει ὅμως πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

* Τίποτε δὲν φανεύει τόσο καλά τὸ φλέγθ ὅσον ὁ ἀληθὴς ἔρως.

* Ὁ μωρὸς ζητεῖ παρ' εὐεδοῦς γυναικὸς ν' ἀνοιχθῇ τὸ στόμα της διὰ νὰ δεῖξῃ τὰ δόντια της ὁ εὐφυῆς τὴν κάμνει καὶ γελά.

* Οἱ ἄνθρωποι δὲν ζῶσιν ἢ διὰ τῆς ἀγάπης.

* Ἐὖ φιλημα εἶναι τὸ τελευταῖον λείψανον τῆς ἀνθρωποφιλίας.

* Ἡ καρδιά εἶναι, ὡς τὸ στερέωμα, ἐν μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ὡς αὐτὸ μεταβάλλεται νύκτα καὶ ἡμέραν.

* Γάμος ἀνευ ἔρωτος εἶναι ἐμπαιγμός: Ἄνευ φρονήσεως εἶναι λαγείον. Μία κυρία εἶπεν: Ὁ γάμος εἶναι πῆδημα 'στὸ σκοτεινὰ.

* Ἀγαπώμεθα χωρὶς λόγον. Δησημονούμεθα δίχως αἰτίαν.

* Ἐνα τίποτε γεννᾷ τὸν ἔρωτα, καὶ ὅλα τὸν θανατώνουν.

ΣΥΝΝΕΦΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Μενεξὸς σκορπῆ τὴ μυρωδιά
Ἐν στεγασιὸ μὲ χάρι
Γι' αὐτὸ στενάξει πάντα κι' ἡ καρδιά
Τὸ μῦθὸ του ποῦ πάρη.

Καὶ δὸς της μιὰν ἐρήν νὰ μαρτυρῇ
Μαζὺ σου σὰν λουλοῦδι,
Ἡ μυρωδιά ἀντίμα νὰ χαθῇ
Μὲ τὸ στερεὸ τραγοῦδι.

Ἐλα λουλοῦδι ἄφρο καὶ δειλὸ
Στὸ στήθος νὰ σὲ βύλλω,
Μὲ τὴν καρδιά νὰ κλάψης ντροπαλὸ
Τὸν πόνο τὸ μεγάλω.

Καὶ δὲν θά 'αἴ ποτε πικρὸ σκοπὸ
Ζηλευντίας μὲ σένα
Ποῦ θάνατο θὲ παρῆς ζηλευτὸ
Σὲ στήθη ἀγαπημένα...

* Ἡ γυνὴ ἔχει τάσιν νὰ μεγαλοποιῇ σχεδὸν ὅλα τὰ πράγματα μόνον ἐν πρᾶγμα δὲν εἶναι φόβος, νὰ ἐξογκώσῃ ποτὲ, τὴν ἡλικίαν της. Ἀκριβέστερον τῶν γυναικῶν ἡ ἡλικία εἶναι ὠρολόγιον, ὅπερ κατὰ μὲν τὰ πρῶτα ἔτη πάντοτε πηγαίνει ἔμπροσ, κατὰ δὲ τὸ γῆρας πάντοτε μένει ὀπίσω.

* Ἡ γυνὴ τοῦ παρόντος χρόνου ἀποτελεῖται ἀπὸ 15—20 πῆγεις ὀδόντης, μετάξης καὶ ἄλλων ὀλικῶν. Εἶναι σωρὸς ἀπὸ κορδέλλας, πετὰ καὶ δαντέλλας. Αἱ πλείσται τῶν γυναικῶν εἶναι θαύματα ἀνατομίας. Καρδίαν δὲν ἔχουσιν.

* Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς Ἰσπανικὰς οἰκίας, αἵτινες ἔχουσι πολλὰς μὲν θύρας, ὀλίγισα δὲ παράθυρα εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἢ νὰ ἴδῃ τὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα.

* Ἡ γυνὴ οὐδέποτε εἰσέρει ἀκριβῶς τὴν ἐπιθυμίαν. Ἀνακινεῖ ζητήματα καὶ ἐκδίδει ἐφημερίδας, μόνον διὰ νὰ κάμῃ θόρυβον. Ἀγαπᾷ τὸ δακτυλίδιον, τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς ἰσοθείας ἐνώσεως, μόνον ὅταν ἔγῃ θυγατέρα πρὸς γάμον. Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία τῆς Γυναικὸς: Ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν «Ἴσοιο θὰ πάρω;» Ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν «Ποῖος θὰ μὲ πάρη;»

* Ἡ γυναικεία ἡλικία εἶναι κεφάλαιον, τὸ ὅποιον ὅσον μεγαλείτερον γίνεται, τόσο μικρότερον τόκον ἀποδίδει.

* Ἐντελὸς ἀγρηστός τῆς γυναικὸς ἡ νεότης, χωρὶς τοῦ κάλλους, ἐν ταύτῳ δὲ ἀγρηστόν καὶ τὸ κάλλος, χωρὶς τῆς νεότητος.

* Αἱ γυναῖκες, ὅπως τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ἐν φ' ὅλοι εἶναι αἱ ἴδιαι, δὲν ὁμοιάζουσιν ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλην.

* Τῶν ἀνδρῶν ἡ τιμὴ αὐξάνει εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ τῶν γυναικῶν ἀνθεῖ ἐν τῇ σκιᾷ.

* Ὅσον πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, τοσοῦτον θηλυπρεπέστεροι γίνονται οἱ νεκνίσκοι τοῦ αἰμοῦ, ἔτι δὲ μᾶλλον ἀνδρικότεροι αἱ γυναῖκες.

* Ἡ γυνὴ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ εἶναι κατὰ πολὺ ὀλιγοκρεστέρα τοῦ ἀνδρός.

* Εἰς τὰς περισσότερας περιπτώσεις, ἡ γυνὴ τοῦ ἀνωτέρου κόσμου ἢ ἐξατομημένη διαζύγιον ἔχει ὑπ' ὄψιν ἄλλον ἄνδρα πρὸς γάμον.

* Αἱ πλείσται χερσαὶ γυναῖκες εἶναι κεκρυμμένοι θησαυροί, ὅστινες κείνται ἐν ἀσφαλείᾳ, καθόσον οὐδεὶς ἀναζητεῖ αὐτούς.

* Ἐὰν ποθῆς νὰ μάθῃς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἵππου, παρατήρησον τοὺς ὀδόντας

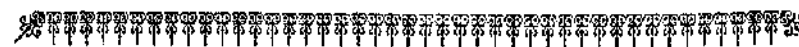
του. Ήν δὲ εἰς ἐρωτήσεως τὴν ἡλικίαν γυναικός, ἀμέσως θὰ σοῦ δεῖξῃ τοὺς ὀδόντας τῆς, καὶ μάλιστα εἰς δὲν ἦναι ἰδιοὶ τῆς.

✽ Ἐν πρώτῳ πράγματι τὸ ὅποιον πρῶτον αἱ γυναῖκες, ὅταν συναντῶνται, εἶναι νὰ εὖρη ἢ μίᾳ τὰ ἀξία γέλωτος τῆς ἄλλης· τὸ δεύτερον νὰ εἴπῃ ἢ μίᾳ τῆς ἄλλης μυριάς καλακείας.

✽ ΑΠΟ ΤΟΝ ΩΡΑΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ✽

✽ Ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὴν συντροφίαν, ὅταν ζητῇ τὴν ἡδονήν. Ἀγαπᾷ τὴν μόνωσιν, ὅταν εἶναι λυπημένη. Τοὺς ὑπερόχους ἄνδρας δὲν τοὺς ἐννοεῖ, δὲν τοὺς ἐκτιμᾷ, καὶ δὲν τοὺς θαυμάζει· μόνον σεμνύνεται διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν θαυμασμόν των.

ΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΓΟΥΛΑ

Τὴν ἔβλεπα ποῦ μοῦ μιλοῦσε
μέσ' τὴν ἀγῆ τῆ ζηλεμένη,
ποῦ μοῦίλεγε πῶς μ' ἀγαποῦσε,
λαχταριστῆ, θοδαπλασμένη.

Μὰ ἐγὼ τὰ φλογισμένα χεῖλια
στὰ χεῖλῃ τῆς κολλῶντας μόνο,
βουφοῦσ' ἀγόρευα, μὲ ζήλεια,

✽

✽

Καὶ κάπου μοῦ χαμογελοῦσε
κ' ἔγερνε κάπου λυπημένη,
καὶ γιὰ νῆναι μὲ ῥωτοῦσε
τόσο ἢ καρδίᾳ μου πικραμένη.

Τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένα,
τὸ χαμογέλιο καὶ τὸν πόνο,
ποῦς στὰ χεῖλῃ τὰ γεαμμένα.

(1900)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

✽ Ἡ γυνὴ κατέστη ἀπάσας τὰς θέσεις, ἀπὸ τῆς θέσεως τῆς βασιλεύουσας μέχρι τῆς θέσεως τῆς πωλημένης σκλάβας.

✽ Αἱ ἐρωτόληπτοι γυναῖκες συγχωροῦσι μᾶλλον τὰς ὑπερσηκεφίας τὰς μεγάλας, ἢ τὰς ἀπιστίας τὰς μικράς.

✽ Αἱ γυναῖκες δίδουν εἰς τὴν φιλίαν μόνον ὅσον περισσεύει ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

✽ Αἱ γυναῖκες ἔχουσι σφόδρα ἀνεπτυγμένον τὸ τῆς ἰδιοκτησίας αἰσθημα, ἢ δὲ ἰδιοκτησία περὶ τῆς ὁποίας πρὸ πάσης ἄλλης ἐνδιαφέρονται, εἶναι ὁ σύζυγος αὐτῶν.

✽ Ἡ φιλία δύο γυναικῶν συνήθως συνάπτεται ἐκ τῆς κοινῆς ἐχθρας πρὸς τρίτην.

✽ Εἰς ἄνδρα ἔχοντα πνεῦμα, ἀρμόζει γυνὴ ἔχουσα καρδίαν: Εἶναι πολλὰ δύο πνεύματα ἐντὸς ἑνὸς οἴκου.

✽ Ὅταν κατηγορεῖτε γενικῶς τὰς γυναῖκας ὅλας, ὅλα ἐξεγείρονται ἐναντίον σας· ὅταν τὰς κατηγορεῖτε ἀνὰ μίαν, ὅλα συμφωνοῦν μαζὺ σας.

✽ Ἡ καρδία τῆς γυναικὸς ἁμοιάζει πρὸς τὴν γίονα· ἅμα ὀλίγον ῥυπανθῆ, μεταβάλλεται εἰς βόρβορον.

✽ Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς ἀσπεύονται ἀπὸ δάκρυα, τότε ἀρχίζει νὰ μὴ βλέπῃ καθαρὰ ὁ ἄνθρωπος...

✽ Μὲ τὴν νεωτέραν νῦν παρ' ἡμῖν κοινωνίαν, τὴν προοδεύουσαν πολὺ, οἱ ἴημοι τοῦ συμφέροντος πολλαπλασιάζονται καὶ δὲν ὑφίστανται παρ' αὐτοί.

✽ Ὁ γάμος κατέστη ἐμπορικὴ πρᾶξις καὶ χρειάζονται Τράπεζαι ἀξιοπίστοι διὰ νὰ τοποθετήσῃ καλῶς τὰς θυγατέρας τοῦ κόσμου. Τότε μόνον θὰ ἰδύνατο τις νὰ διακρίνῃ τὰ κορίτσια, εἰς ἐκεῖνα ποῦ νυμφεύονται οἱ γαμβροὶ διὰ προίκα καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα νυμφεύονται ἀπὸ εὐσπλαγγνίαν καὶ τὰ ἀνυμφα. Αἱ δύο τελευταῖαι τάξεις εἶναι αἱ δυστυχεῖς, καὶ αἱ κυρίως πλεονάζουσαι. Ἐκτὸς τῶν ὀλιγίστων γάμων, οἵτινες ἀκολουθοῦντες παλαιῶν μόδων, γίνονται ἐξ ἔρωτος, ὅλοι οἱ ἄλλοι κινδυνεύουσι πολὺ ἀπὸ τὴν μάστιγα τὴν νεωτέραν καὶ τὴν ἡσυχρα γυναικωμένην, τὸ διαζέγιον. Σήμερον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ τὰ διαζέγια γίνονται συχνὰ καὶ ὀλίγον ἀπέχουσι ἀπὸ τὴν Ἀλλοαμερικανικὴν τελειοποίησιν, καὶ ἦν τὰ κορίτσια λαμβάνουσιν εἰσιτήρια aller-retour ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

✽ Ἡ θεραπεία ἐν τούτοις τοῦ κακοῦ πρέπει νὰ ἦναι πολλαπλῆ, ἐξαρτᾶται ὁμοῦ ἀπὸ ἀπειρα ἄλλα ζητήματα. Πρὸ παντὸς ἢ ἠθικῆς θεραπείας εἶναι ἡ σπουδαιότερα. Πρέπει νὰ λάβωσιν οἱ γάμοι, ὅσοι γίνονται, χαρακτῆρα πατριαρχικώτερον· πρέπει ὀλίγον νὰ παραγκωνισθῇ τὸ συμφέρον· ν' ἀνακτήσῃ οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι καὶ ὁ κόσμος ὅλος ὀλίγον ἰδανισμὸν καὶ ὀλίγην πίστιν. Ἡ ἢ γυνὴ εἶναι ἀσθενὲς πλάσμα καὶ συνεπῶς μόνον ἐν ποιητικῇ ἱπποτικῇ κοινωνίᾳ δύναται νὰ ζήσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἀνδρός, ἢ ἄλλως ἢ ἐργασία, μόνῃ ἢ ἐργασία τῶν

γυναικῶν, ἡ βιοπάλη μεταφτυεμένη καὶ εἰς τὸ ἄλλο φύλον, πρέπει νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα.

✽ Ἐἰς τὰς γυναῖκας ὅλα ἀνάγονται εἰς ζήτημα γάμου. Ὁ ἀνὴρ ἔχει πολλὰς ἀπόψεις δράσεως ἐνωπίον του. Νῦν ἄλλως ἢ γυνὴ δὲν ὀνειρεύεται τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα βίον ἡρεμον ἀγάπης καὶ μίαν οἰκογένειαν καὶ τέκνα διὰ ν' ἀναθρέψῃ καὶ ἀνθρώπους διὰ νὰ περιποιηθῇ . . .

✽ Ἀπὸ τὴν γυναῖκα λείπει ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ ἐκπαίδευσις. Ἰδὼν ἦτο γενικῶς τὸ γυναικεῖον πνεῦμα ἀνεπτυγμένον, εὐρύτερον ἤθελε κατανοηθῆ ἀμέσως ἡ ἀνάγκη τῆς ἐργασίας.

✽ Πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν, ὅτε δὲν εἶγον μεταφτυεθῆ εἰσέτι εἰς τὰς Ἑλληνικὰς κοινωνίας αἱ νέαι ἰδέαι τοῦ ἐπιμνησθέντος πολιτισμοῦ, ἡ Ἑλληνὶς μήτηρ, ἡ Ἑλληνὶς κόρη, εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των, ἐκεῖ, ἔπου αὐτὴ ἡ φύσις τὰς ἔταξε, τούτου δι' ἕνεκα ἡ τύχη τῆς γυναικός, οὐδένα ἀπησχόλει, διότι αὐτὴ ἦτον ἀσφαλῆς. Σήμερον ὅμως, ὅτε τὰ ξενικὰ ἦθη, εἰσαχθέντα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐνεκλιματίσθησαν εἰς τινὰς κοινωνικὰς τάξεις τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἰδιαίτερος τῆς πρωτευούσης, τὰ πατροπαράδοτα ἄγνα ἑλληνικὰ ἦθη, ἡ ἠθικωτάτη ἑλληνικὴ ἀνατροφή, ὑπέστησαν σφοδρότατον κλονισμόν, ὅστις ἐξέβαλεν, ὡς ἦτον ἐπόμενον, καὶ τὴν φύσει ἀσθενῆ γυναῖκα τῆς προτέρας τῆς θέσεως.

✽ Ἡ σύγχρονος μήτηρ ἢ ἐμφορευμένη ἀπὸ τὰς νέας ἰδέας, τὴν ἀνατροφήν των τέκνων αὐτῆς ἐμπιστεύεται εἰς τὰς ξενότροπους παιδαγωγούς, ὡν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀγνοεῖται τὸ παρελθόν, καὶ μὲ ἥσυχον συνείδησιν, ὅτι ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν τῆς, τρέχει αὐτὴ εἰς τοὺς περιπάτους, τὰ ἐμπορικά, τὰς διασχεδιάσεις (1), ἐνθυμουμένη τὴν οἰκίαν τῆς, μόνον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ὕπνου.

✽ Ἄλλοτε ὁ Γάμος δὲν ἦτο οὐκίμην καὶ δὲν ἦτον ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς

φιλίας καὶ τῆς ἐνώσεως δύο νέων. Ἄλλοτε ὑπῆρξεν ὁ ἔρωσ. Καὶ ἔμεις . . . ἂν ἦτο δυνατόν ν' ἀνασυσταθῆ ὁ ἔρωσ διὰ νὰ πληθύνουν οἱ γάμοι. Ἐὰν ἤρχιζον πάλιν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐνωπίων, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ἡ μόνη ὑπάρχουσα αὐτυχεῖα εἶναι ἡ οἰκογένεια καὶ ὅτι εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς οἰκογενείας πρέπει ν' ἀφήνῃ ὁ καθείς διὰ μίαν στιγμὴν τὴν πόλιν καὶ τὸ συμφέρον καὶ νὰ θεωρῆ τὸν ἄλλον ὡς σκοπὸν ἱερόν, ὡς καὶ τι τὸ ὅποιον πλησιάζομεν μὲ τρόμον. Κάτω τὸ συμφέρον· κάτω κάθε σκέψις ταπεινῆ, ὅπου πρὸκειται διὰ τὴν συνέχισιν τῆς γενεᾶς καὶ διὰ τὴν πῆξιν μιᾶς φωλεῆς ὁμοίας μὲ τὴν τῶν πατέρων μας.

✽ Ὁ ἔρωσ πρέπει . . . νὰ εἰσέρχεται ὀλίγον καὶ νὰ ῥίπτῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸ μέθυ του διὰ νὰ ἐξαγνίσῃ καὶ νὰ ἐξιδανικεύῃ τὰς πράξεις τῆς ζωῆς. Ὀκιστον πρᾶγμα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον γάνει τὸν γόητράν του, ἐκφυλίζεται καὶ καταπίπτει, ὅταν γάνει τὸ μυστήριον καὶ τὴν παύσιν. μὲ τὴν ὁποῖαν τὸ περιέβαλον αἱ προηγούμεναι γενεαί. Ἡ ἴσυχὴ εἶναι ὀλίγον εἰς κατὰπτωσιν, ἀκριβοῦς, διότι γάνει τὴν πόησίν τῆς ὁ ἴσυχος τὸ ἴδιον.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΓΙΑ δυὸ ἔκου κι ἂν πάω
τὸ σιηθὸς μου κτυπᾷ
τὴν μιά τὴν ἀγαπᾷ
κι ἡ ἄλλη μ' ἀγαπᾷ.

Τὴν μιά τὴν ἀγαπᾷ
γιὰ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ
τὴν ἄλλη δὲν ξεχνᾷ
μήπως μὲ λησμονήσῃ.

✽

✽ Μὲ τὰς γυναῖκας ἢ συγχώρει ἢ πρόσποισ, ὅτι ἀγνοεῖς.

✽ Ἐἰς τὰ μάτια τοῦ ἀγαπῶντος εἶναι σπανιώτατά τις ἔνογος ἢ γελοῖος.

✽ Ἡ τιμὴ τῆς γυναικός εἶναι καὶ τιμὴ τοῦ ἀνδρός. Ἐἶναι ἡ τιμὴ τῶν τετιμημένων! Ἡ τιμὴ τῆς ἀδελφῆς, τῆς συζύγου, τῆς μητρὸς εἶναι καὶ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ συζύγου καὶ τοῦ πατρὸς, οὔτινες ὀφείλουσι νὰ τὴν προστατεύσωσι καὶ νὰ τὴν ἐκδικώσωσι.

✽ Ἡ γυνὴ εἶναι φυσικὰ τὸ ἀδύνατον μέρος καὶ ἔγον διαρκῶς ἀνάγκην τῆς προστασίας τοῦ ἀνδρός. Ἡ γυνὴ, ὑπερτεροῦσα εἰς τινὰ τοῦ ἀνδρός, εἰς ἄλλα ὑστερεῖ αὐτοῦ. Τὰ αἰσθήματα τὴν τυφλώνουν, ἡ φιλαρέσκεια τὴν κατεστᾶ ἀνίκανον νὰ σκεψῆ, ἡ χολακεία τὴν τρελλαίνει, ὁ ἔρωσ τὴν ὠθεῖ εὐκολώτερον τοῦ ἀνδρός εἰς τὴν ἀπόνοιαν.

✽ Ὅπου κανεὶς ἀγαπᾶται, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀσχολίαν.

✽ Ἡ ἀληθῆ δράματα τῆς καρδίας δὲν ἔχουσιν ἐπισόδια.

✽ Ἡ γυνὴ εἶναι ἂν παθητικόν. Ἡ φύσις τὴν ἐπλασεν ἀσθενεστέραν, λεπτότεραν, ἀπαλοτέραν. Ἐἶναι κηρὸς εὐπλαστος, δεχόμενος πᾶν σχῆμα καὶ πᾶσαν μορφὴν· ἐὰν δ' ἀνὴρ θέλῃ, δύναται νὰ τὴν μεταπλάσῃ κατὰ βούλησιν. Ἰδυνηχόντα ἐννέα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν οἱ σύζυγοι κάμνουσι τὰς συμβίας των τοιαύτας ἢ τοιαύτας . . .

✽ Ἀρχίσατε, ὃ νεαροὶ φίλατοι ἀναγνώσται τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» ν' ἀγαπᾶτε τὰς συζύγους σας, ζητήσατε παρ' αὐταῖς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὰγαθὰ τοῦ οἰκικοῦ βίου, ἐντρυφήσατε εἰς τὰς ἀθῶας ἡδονὰς τῆς συζυγικῆς ἐστίας, καταστήσατε αὐτὰς καινῶν τῶν ἀσχολιῶν, τῶν συμφερόντων, τῶν πόθων, τῶν φιλοδοξιῶν, τῶν ὀνειρῶν σας, καὶ τότε θὰ ἴδῃτε πῶς καὶ ἡ μᾶλλον ἐλαφρὰ καὶ ἡ μᾶλλον φιλόρεσκος κόρη, ἅμα γενομένη σύζυγός σας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ μεταμορφωθῆ ἐντελὴς καὶ μίαν ἡμέραν θὰ καταστῆ ἡ μᾶλλον πιστῆ, ἡ μᾶλλον ἀφοσιωμένη καὶ εὐκρινὴς Πηνελόπη.

✽ Ζητήσατε ἐντὸς τοῦ οἴκου σας καὶ οὐκ ἐκτὸς αὐτοῦ τὴν εὐτυχιαν. Μὴ θεωρεῖτε τὸν Γάμον ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν ἄλλων ἰδίων σκοπιῶν καὶ βλέψεῶν σας, ἀλλ' αὐτὸν τοῦτον ὡς τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς τιμαλφῆ ἠσαυρῶν, ἐν ᾧ ἐμπερικλείεται καὶ κρύπτεται ἀπέραντος ποσότης εὐδαιμονίας. Ἐἶναι παράδεισος ἀληθῆς ἢ συζυγικὴ ἐκείνη ἐστία, ἐν ᾗ βασιλεύει ἡ εἰρήνη, ὁ ἔρωσ καὶ ἡ φιλοστοργία, ταῦτα δὲ πάντα, ὅταν θέλῃ ὁ ἀνὴρ, δύναται εὐθὺς νὰ τὰ ἐμπνεύσῃ καὶ ἐμφοτεύσῃ εἰς τὴν σύζυγον καὶ εἶτα εἰς τὰ τέκνα του.

✽ Αἱ γυναῖκες ἔχουσι κεκρυμμένην καρδίαν, τὴν ὁποῖαν δεκνύουσι μόνον εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπῶσιν.

✽ Ἐἰς τὸν ἔρωτα ὅπως καὶ εἰς τὴν θῆραν συμβαίνει πάντοτε τὸ ἀπρόοπτον.

✽ Ἐπάρχει διὰ τὰς γυναῖκας τέχνη νὰ λέγουν τὸ πᾶν δίχως νὰ λέγουν τίποτε συγχρόνως.

✽ Μία γυνὴ ἐρυθριᾶ ὀλιγώτερον διὰ τὰ ἐλαττώματα, ἢ διὰ τὸ γελοῖόν τοῦ ἀνδρός τῆς.

✽ Μία ἀσχημὴ γυνὴ πρέπει νὰ ᾔναι καλὸ μυρὰ διὰ νὰ ᾔναι κακῆ.

✽ Φίλημα γυναικός = φίλημα Ἰουδα.

✽ Οἱ καλλίτεροι γάμοι εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ δὲν γίνονται ποτέ.

✽ Ματιὰ ὠραίας γυναικός, δηλαδὴ γυναικός ἀγαπωμένης, αὐτὸ καὶ μόνον

μᾶς διανοίγει ἀπεράντους οὐρίζοντας εὐτυχίας. Ματιὰ εὐφροσύνης ἀνθρώπου διανοίγει οὐρίζοντας τέρψης.

✽ Ἡ καρδία μιᾶς γυναικὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὅπως καὶ τὸ ἄστυρμα. Οἱ πρῶτοι ἐλθόντες παραγορεύει τὴν θέσιν τους εἰς τοὺς νεοεργημένους.

✽ Ἡ καρδία ἀναγνωρίζει ταχύτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

✽ Εἰς δύο περιπτώσεις δὲν ἐπιτρέπεται ἡ δειλία: εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὸν ἔρωτα.

✽ Μέχρι τῶν 30 ἐτῶν ἀγαπῶμεν τὴν γυναῖκα διὰ τὸν ἔρωτα: ἄνω τῶν 30 ἀγαπῶμεν τὸν ἔρωτα διὰ τὴν γυναῖκα.

✽ Τὸ ἀγαπᾶν ἀπαρτίζεται εἰς αἰσθηματῶν διὰ εἶναι τέχνη: τὰς—ὦ! θεέ μου!

✽ Διὰ τὸν ἔρωτα δὲν ὑπάρχει μέτρον χρόνου: ὅπουτάν πάσχη, ἡ στιγμή εἶναι αἰών: ὅταν εὐδαιμονῇ, ὁ αἰὼν εἶναι στιγμή. Διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ μόνου κατορθώνει ὁ ἄνθρωπος τὸ μέγιστον μαθηματικὸν θαῦμα, νὰ μετρή τὸ ἀπείριστον μικρὸν μὲ τὸ ἀπείριστον μέγα.

✽ Αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς ἀκριτομόθους καὶ τοὺς φλυαρούς, ὅσον καὶ ἂν ἦναι πνευματώδεις. Προτιμοῦν ἄνδρα ὀλιγόλογον, ἔχοντα θάλασσαν μυστηρίου, ἀπὸ τ' ὁποῖον οὐδεὶς ἐννοεῖ τίποτε... οὐδ' αὐτὰ.

ΣΤΗΝ ΑΠΙΣΤΗ!

Με τὴν καρδίαν σου νόμιζα πῶς θύμηνόσθα πρός με:
Ἐίθερον σφραγίσαι ἀπιστίας: α' ἀρπάξαι μικροῦ μου,
Με μᾶς ἀνέγνω ἡ αἰτία μου, βουλεύειν τὰ ὄνειρά μου,
Γυναῖκα νὰ βρεθῆς καὶ σὺ, δὲν εὐλόγησα... τί κρῖμα.

✽

✽ Ἡ γυνὴ εἶναι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πεινᾶν τῆς παράδοξος: δύναται νὰ περιφρονῆσθαι πινάκιον βασιλικῆς τραπέζης διὰ νὰ γλύψῃ τὴν καρδιάναν τοῦ τελευταίου ἀνακτορικοῦ φρουροῦ.

✽ Περιφρονεῖ τις τὴν γυναῖκα ὡς ὑποκείμενον, τὴν λατρεύει ὡς ἀντικείμενον καὶ τὴν μισεῖ ὡς καταγοητευμένην.

✽ Ἦδὲν οἱ ἔρασταὶ ἠδύναντο νὰ πλάσσουν τὸν κόσμον καὶ ἐκ δευτέρου, θὰ ἐπλαττον ἄντι ἀνθρώπου μίαν γιγαντώδη καρδίαν μόνον, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς θὰ προσεκόλλων μίαν κεφαλὴν, ἔχουσαν ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπῃ καὶ χεῖρην διὰ νὰ φιλή.

✽ Ἡ εὐμορφότερη γυνὴ τοῦ κόσμου εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾷ κανεὶς.

✽ Πιβλίον περὶ ἔρωτος εἶναι σχεδὸν πάντοτε αὐτοβιογραφία.

Κακὸ σὺ ἔκαμει καὶ ἐγὼ
Κακὸ μὲν ἔκανες καὶ σὺ
Ὅμως ἀφοῦ δὲν ἤμικοσθ'
Ἔνας τῶν ἄλλων νὰ μισῇ,
Ὅς λησμονήσωμεν λαοῦν
Τὰ τόσα περημαμένα
Κι' ὡς ζῆς ἐγὼ γὰρ αἴνωσε
Κι' ὡς ζῆς ἐσὺ γὰρ μένη.

✽

✽ Πόσον περὶλυπος γίνεται ἡ φυγή, ὅταν λυπεῖται διὰ τοῦ ἔρωτος.
✽ Ἐρως, ὁ ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα.

✽ Πάσχεις διότι ἔρως, ἀγάπη πλειότερον. Ἐν τῷ ἀποθάνῃ τις ἐξ ἔρωτος εἶναι τὸ αὐτὸ νὰ ζῇ ἐξ ἔρωτος.

✽ Βλέπεις ἐν ἄστρον; τὸ βλέπεις διὰ δύο αἰτίας: διότι φεγγαβολεῖ καὶ διότι εἶναι ἀκατανόητον. Ἀλλὰ πλησίον σου ἔχεις ἄλλην μαρμαρυγὴν, γλυκυτέραν ταύτην, ἄλλο μείζον μυστήριον,—τὴν Γυναῖκα.

ΣΤΟ ΚΟΤΙΛΙΟΝ

Στο κοτιλλίον κάποιος τῆς θάλασσας
Τὰ μαῦρα, μαῦρα τῆς μαλλιά
Μ' ἄσπρα χαρτίκια ἕνα σωρὸν,
Κ' ἐμοίλαζε μίαν στὸ χορὸν
Σὰν κινήτῃ ἀμυγδαλίαν
Μοσχομυριανθισμένην.

Χαρὰ στὸν ἄνεμον ποὺ μ' ἐννοια,
Χαρὰ στὸν ἀσπλαγγο βοῆθῆ
Ποῦ θὰ κινήσῃ μὲ ὄρη
Τῆς μυγδαλιάς μας τὸ κορμί
Καὶ σκορπισθοῦν κατὰ μεριά
Τ' ἄσθη τῆς τὰ χαρτίκια.

✽

✽ Ἀρκεῖ ἐν μειδίῳ στελλόμενον μακρόθεν ὑπὸ νεαρῆς γυναικός, ἵνα ἡ ψυχὴ εἰσέλθῃ εἰς τὰ μέλαθρα τῶν ὀνείρων.

✽ Ὅποιον καθιστᾷ κενὸν ἡ ἀπουσία τοῦ ὄντος, τοῦ μόνου πληροῦντος τὰ σύμπαντα! Ὡ! Πόσον εἶναι ἀληθὲς ἐπὶ τὸ ἔρωτον καθίσταται θεὸς τοῦ ἀνθρώπου! Πάντες θὰ ἐξέλθουν αὐτὸ καὶ ὁ Θεός, ἔάν, ὡς Πατὴρ τῶν ὀνείων δὲν ἐδημιούργησεν τὴν κτίσιν διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ψυχὴν διὰ τὸν ἔρωτα.

✽ Εἶσαι πέτρα; Γενοῦ μαγνήτης. Εἶσαι φυτὸν; Γενοῦ αἰσθητικὴ ἀκακία. Εἶσαι ἄνθρωπος; Γενοῦ ἔρωτος.

Τὶ τὸ θεός; Ὅλο τὸ χρόνον
θᾶλωμε τὸ ἴδιο γάλα,
Θὰ θυμῶνῃς, θὰ θυμῶνῃς
θᾶλωμε καὶ πάλι.

Γελάς ἐσὺ καὶ κλαίω ἐγὼ,
σὰν ἔρχομαι αἰμά σου:
Γλυκύτερος ὁ πόνος μου
ἀπ' τὴν τρελλὴν χαρὰν σου.

✽

✽ Μοιρολάτρεις κατὰ φύσιν ἡ Γυνὴ ἀνέχεται τὴν δυστυχίαν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς δὲν ἀφίνει τὴν εὐτυχίαν νὰ τῆς φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας. Καὶ εὐτυχία δι' ἕνα θνητὸν εἶναι ἡ μὴ χειροτέρευσις τῶν δεινῶν ἢ τὸ πολὺ ἡ σχετικὴ βελτίωσις τῆς προτέρας καταστάσεως. Αὐτὴν τὴν βελτίωσιν πρέπει ὁ Γάμος νὰ δίδῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς γυναικός, βεβαίως δὲ ἡ προκοπήν δὲν εἶναι τὸ καταλληλότερον μέσον διὰ νὰ πληρώσῃ ἡμᾶς ὑποχρεώσεις.

✽ Εἶναι ἔρωτες μετ' ἐκτιμῆσεως καὶ ἔρωτες τυχαῖοι. Οἱ πρῶτοι οὐδέποτε ἐπιφέρουν τὴν δυστυχίαν, οἱ δεύτεροι ἐπιφέρουν πάντοτε ἢ βάσις τοῦ διαζυγίου.

✽ Αἱ καρδίαι εἶναι φρούρια, ὧν οἱ φύλακες διαρκῶς καθεύδουσιν.
✽ Ὅσα εὐρεθῇ πάντοτε μίαν γυνή, εἰς ἣν καὶ ὁ ἀσχνητότερος ἀνὴρ θὰ φανῇ ὀρατός.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΦΑΔΜΑ...

ΠΙΤΩΧΗ της ή ψυχής.

Μόλις είχεν εξυπνήσῃ, ὑπὸ τὰ πρῶτα μυλιακά φιλήματα τῆς χαρᾶν τοῦ βίου, καὶ ἀνεπήδα κόσμος ὅλος ἀσθημάτων, πόθων καὶ ὀνείρων πρὸ αὐτῆς, ἀγνώστων καὶ ἰδιαισθητῶν, καὶ ἀουλήπτων ἐν τῇ ὑποστάσει τῶν.

Ὡς ὁ ὀφθαλμὸς λυκαυγὸς ἐπινοῦ, καταπλημμύρει ἀπὸ φῶς ἀόρατον, ἀπὸ χροαίζων φῶς ἀνεσπερον, ἀκτινωπὸν καὶ περιλοδὸν ὄλην τῆς τῆς ἔπαρξεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς — ποίησις ἐπινοῆς νεφέλης — ἠνείχθησαν, ἕνα προσοπερῶσαι τὸν μυστηριώδη πόθον τῆς ζωῆς, μυστηριώδη, ὡς ὁ πόντος ὁ ἀπὸθμενος, περιπαθῆ ὡς ἄρωμα ἀνθήων.

Ἐποῆλθεν εἰς τὸν βίον μὲ τὸν πόθον τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὰ ἄνερα τῶν πόθων. Ἰτέκνισον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς αἰ ἐπινοῆς τὴν ἀνιδοῦσαν φύσιν, τὸν λαμποκοποῦντα σφαιρῶν, τὸ ἐρωτύλον φῶς του. Καὶ ἔλυντο εἰς βλέμμα ἐν ἀγάπῃ, εἰς ἕνα προσδοκίας στεναγμῶν, εἰς δάκρυ ἐν ἐξεγερθέντος πόθου...

Πτηρὸν εἰς τὸν κλωβόν, τὸ μόνον χάρμα τῆς — τῆς κόρης ἡ ἀγρότης — ἔβλεπε τὸ φῶς καὶ ἐκελάδει τὴν ζωὴν, καὶ ἀνέσκει μετὰ χαρᾶς τὰς πτέρυγας. Ἐπόθει τὴν ἐλευθερίαν τῆς ζωῆς. Ὡς ἐνεκλείσθη ἐκεῖ μέσα ἄπτερον καὶ ἀγροῦν τὰς τύχας τῆς, ἐπόθει νὰ τὴν ἴδῃ ἐκ τοῦ σὺνεγγυς.

Ἦγνῶει τὸ ταλαίπωρον τὸν κίνδυνον αὐτῆς, καὶ οὐτε ἐφαντάζετο τὴν ἔπαρξεν τοῦ ἀετοῦ, ἢ τοῦ γυπὸς εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐκείνη συνεπάθει εἰς τοῦ πτηροῦ τοὺς πόθους τοὺς ἀτέρμονας, καὶ ἐκλαίεν ὀπίσταν ἡ μελαγχολία περιέσφιγγε τὴν ἀπαλήν ὑπόστασίν του. Ἀν ἐγνώριζε — τῆς ἀθωότητος ἡ ἄγνοια — ὅτι μὲ τὴν ἐλευθερίαν, ἦν ἐπόθει νὰ τοῦ δώσῃ, ἦνοιγε καὶ τάφον εἰς τὸν βίον του...

Τὸ νὰ γνωρίσῃς τὴν ζωὴν προσῶρως, ταῦτόν ὡς νὰ συνιρίσῃς ταύτην, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γενέσει τῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ ν' ἀγροῆς αὐτὴν, — εἰς ὄρα καὶ ἦν κίνδυνος ἐπαπειλοῦσι ταύτην πανταχόθεν, εἶναι ὡς ἐὰν συναπεκόμοιες αὐτὴν, μὲ τοῦ θανάτου τὸ μικρόβιον ἐπιὸς τῶν σπλάγγων τῆς.

Μίαν ἡμέραν, ἔλουε χαρὰ ζωῆς τὴν φύσιν ὄλην, καὶ ἔλαμπεν ὁ ἥλιος ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ κάτω εἰς τὴν γῆν ἐτέλει ἡ ζωὴ δημιουργίας ὄρα. Συνεκυλλετο τὸ πᾶν εἰς τῆς κοσμογονίας τὸν ἀτέρμονα ἐκεῖνον καὶ μυστηριώδη νόμον, καὶ ἔλυντο εἰς τῆς ζωῆς τοὺς ἐκνευριστικὸς ἀτμοὺς τῆς πλάσεως τὰ νεῦρα. Βαρῆα γύρω, ὡς νεφέλη, καὶ μυστηριώδης ποίησις...

Ἐκείνη παρὰ τὸν κλωβόν τοῦ πολυτίμου τῆς πτηροῦ, ὤρα εἰς ἔκστασον: Ὑπερθεν καὶ παρ' αὐτὴν, τὸ φάσμα τῶν ὀνείρων καὶ τῶν πόθων τῆς. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς, ἡ οὐσιαστικὴ ἐνσάρκωσις τοῦ ἰδεώδους, εἰς τὸ ὁποῖον ὀνειρεῦθη τὴν πραγμάτωσιν τῶν προσδοκῶν τοῦτων ὄλων, λυομένη εἰς λόγους καὶ εἰς σιτοναγὰς περιπαθῆς, ὡς τὸ ἀόρατον μυστήριον, εἰς ὃ ἡ φύσις ὄλη γύρω τῆς ἐκυλινδεῖτο.

Καὶ τὸν ἤκουε.

Αἱ ἀγναὶ παρθενικαὶ τῆς χεῖρες ἐπαφίοντο εἰς τὰ θεομὰ φιλήματά του, καὶ ἀνέσκει τὰ στήθη τῆς, ὡς αἶρας ἔαρος πνοῆ, τοῦ πόθου τὸ ἀνάσασμα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλυντο εἰς ἔρωτι καὶ πάθος, καὶ ἐνόμασε μίαν στιγμὴν, ὅτι περιεστρέφετο ὄλη, εἰς ἕνα ἀγανὲς ἀόρατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιπτεν ὡσεὶ βυθιζομένη εἰς ἀτέρμον νάρκης πέλαγος...

Καὶ ἔσειεν εἰς τὸν κλωβόν του τὸ πτηρὸν, τὰς πτέρυγας καὶ ἐξήτει νὰ πετάξῃ...

Ἀφῆκε νὰ περιπτωχθῇ ἡ μὴ χεῖρ τῆς — ἐν τῇ μέθῃ τῆς ζωῆς — τὸ φάσμα τῶν ὀνείρων τῆς, καὶ ἦνοιγε διὰ τῆς ἄλλης τοῦ κλωβοῦ τὰς θύρας.

Τὸ πτηρὸν — ὃ τὸ ἐγκλημα τῆς ἀθωότητος — ἀνέπτυσεν, ἀφῆσον συριγμῶν, τὰς πτέρυγας, καὶ διέσχισε τὴν μῦρα ἀποπνέουσαν ἀτμόσφαιραν, ἐνῶ ἐκυλινδεῖτο — ἔτι ἡ ζωὴ — εἰς τῆς περιπαθείας τὸ μυστήριον καὶ ἡ κόρη εἰς τὸ πέλαγος τῆς νάρκης τὸ ἀτέρμον.

Ὅταν ἐκένη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤνοιξε τὰ ὄμματα, τὸ φῶμα τῶν ὀφθαλμῶν της εἶχε τελείως ἐξυφανωθῆ καὶ τὸ πτηρὸν εἶχε πετάξει...
Ἄνεπήδησεν ὀρθία παρενθίς.

Ἐναντι τῶ χρυσοῦν πτηρῶν, ἐκρούται εἰς τοὺς ὄνυχας, ἀσπαύρον, γόνυ τις πελώριος.

Παρὰ τοὺς πόδας της κενὸν ἠπλοῦτο τὸ κλωσθον.

Ἄνεμέτρησε τὸ σφάλμα τῆς ζωῆς.

Καὶ ἔφραγεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας.

Δάκρυα κατέλειπον τὰς νευρικές της παρεΐς.

Ὅρθία ὡσεὶ Νύσθη τεθλιμμένη, ἐκλίαι. Ἐν δάκρυά της ἴδεν, ὅν ἦσαν πλέον ὅντε πύθου, ὅντε προσδοκίας δάκρυα, ὅντε χωρῆς.

Ἦσαν τὰ δάκρυα τοῦ σφάλματος τὰ πόρνα, αἵμα διὰ ἔβραχον εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἀτυχήσασαν ζωὴν της...

Ἐπύθει τὴν ζωὴν χωρῆς νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ὁ βίος της ἐν ὄνειρον γλυκὸ καὶ ἀπαλὸν τὸ πρῶτον, ἴδεν μετὰ τὸ σφάλμα καὶ τὸ ἔγκλημα ἐκείνο τὸ ἄγρὸν ὅς ἡ ζωὴ της, σειρὰ διηγετικῆς ἀγρίων πόνων καὶ δακρύων...

Τοῦτο ἡ ζωὴ — Ἄβτη ἡ κόρη.

Α Ζ Ζ Ζ

Σ' ἔβραχον Ἀλλοθίηδες μαρμαρά μου, ὡ γένη, ὡ γένη
Ἀβύσσων, ἄνθος τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κυμάτων.
Σ' ἔβρα. Ἐπὶ τὰ Σύμπαντα νὰ μαγευμένα
Ἄλ' ὀλένοιστε σὲ δέχτημαι τὴν ἀγκυλιὰ των.

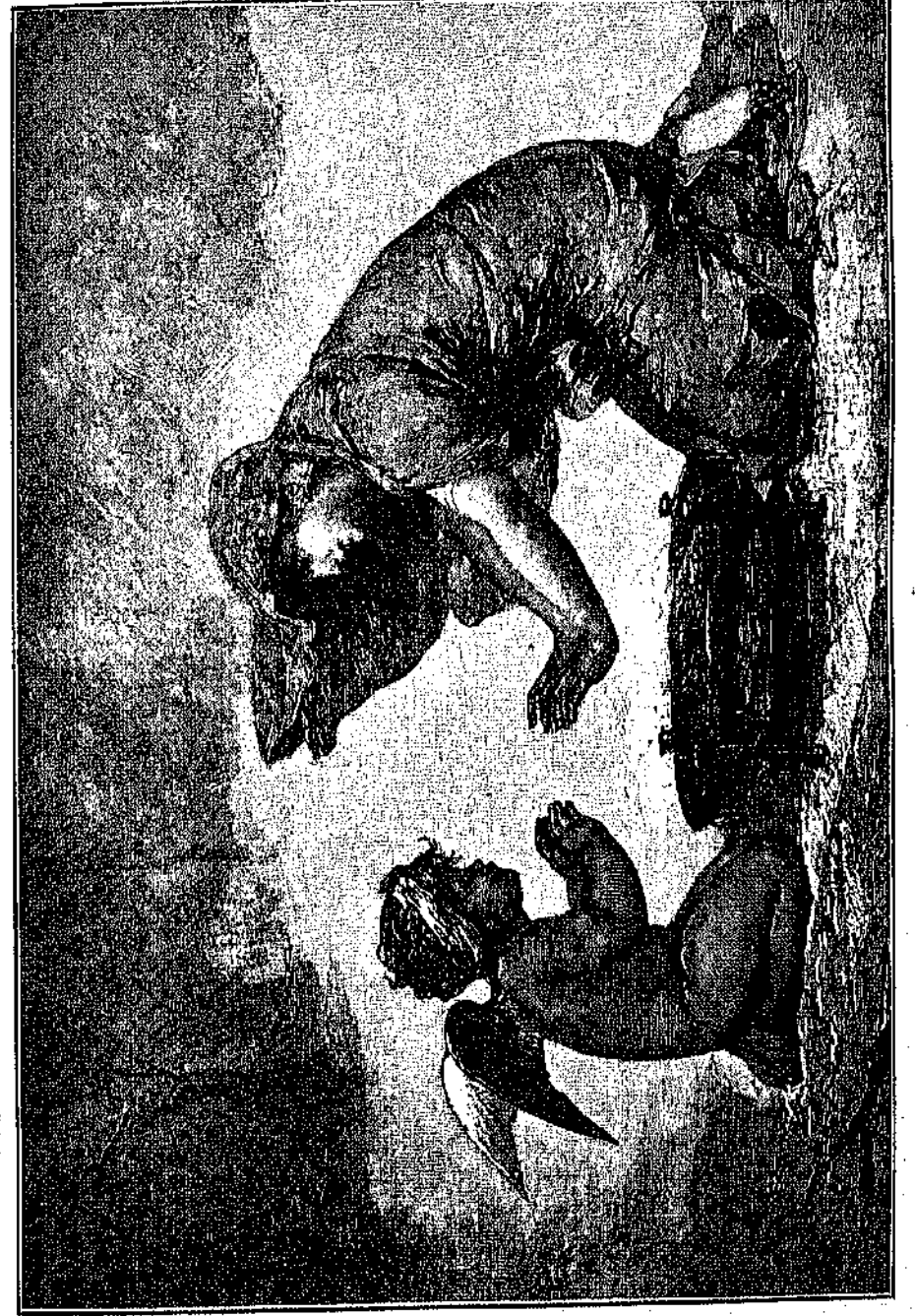
Σ' εἰς τὰ πλοῦσια τὰ σκοπιόματα, ὡ παρθένε,
Ὅλων τῶν μέσων καὶ ὅλων τῶν θυμιμάτων,
Σ' ἔβρα τοῦ Παντός ἢ μουσική, α' ἔβρα
Τῆς καρδιάς μου ἢ καρδιά καὶ ἔβρα τῶν ἡσυχῶν.

Ἐσὸν ἀγάπης, ἐσὸν νυκτὸς, ἐσὸν θυμάσι.
Καὶ πρὶν νὰ σὲ ξυνοίξω στὴ νυχτιὰ τοῦ κόσμου,
Μὲ τῆς μητέρας μου τὴν ὄψη ἀνθίς ἐμπρὸς μου.

Μὲ τὴ δική σου ἤρθα στὸν κόσμῳ τῆ λατρεία,
Ἄν ἔβρω ποιο εἶναι τὸνομά σου, κ' ἔβραξά σε
Στὴν κολομηθήρα τῆς ἀγάπης Μακαρία!

(Νοέμβριος 1900)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

※ O X E I M O N ※